

கல்ஷவட்டு

திருவள்ளூர் 2029 (ஈஸ்வர ஆண்டு) சித்திரை - ஆடித் திங்கள்

கப்பல் உருவம் பொறிக்கப்பெற்ற பாணை ஒரு
அழகன்குளம், காலம்: கி.பி. 1-2ஆம் நூற்றாண்டு

ரலாண்டிதழ் - 50, 51 (1997, ஏப்ரல் - ஜூலைத் திங்கள்) விலை ரூ 3
தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

1. Antiquity of Sea Voyage in Tamilnadu — Natana. Kasinathan	...	1
2. யாழ்ப்பாணத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சோழர்கால மண்ணித்தலைச் சிவாலயம் — ப. புஸ்பரட்ணம்	...	6
3. Alambarai Fort — A. Abdul Majeed	...	16
4. அண்மையில் கண்டெடுக்கப்பெற்ற படவேட்டுச் செப்புத்திருமேனிகளும் அணிகலன்களும் — நடன. காசிநாதன்	...	20
5. வெள்ளலூர்: யவனர் வாணிகத்தால் எழுச்சி பெற்ற வேள் நகர் (சங்க காலம்) — ஆர். பூங்குன்றன்	...	31
6. பாலி மொழி பெற்ற தமிழ்ச் சொற்கள் — முனைவர் சு. சௌந்தரபாண்டியன்	...	36
7. மகிமண்டலம் கோட்டை — து. துளசிராமன்	...	40
8. சோழ நாட்டில் சமண சமயம் — அர. வசந்தகல்யாணி	...	43
9. குமரி மாவட்டத்தின் கற்கால எச்சங்கள் — தே. கோபாலன்	...	52
10. கோயிற் கலைச் செல்வங்களில் எழுத்துப் பொறிப்புகள் — பொ. இராசேந்திரன்	...	54
11. Vijayanagar and Nayaka Inscriptions in Thanjavur — Dr. Y. Subbarayalu	...	56
12. வெள்ளிக்குறிச்சி - பண்டாரம் உறவின்முறைச் செப்பேடு — மா. சந்திரமூர்த்தி	...	60
13. Marine Archaeology Museum in Tamilnadu — Natana. Kasinathan	...	70

முன்னுரை

‘கல்வெட்டு’ என்னும் இக்காலாண்டிதழ் இத்துறையால் 1974-ஆம் ஆண்டு முதல் வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. இத்தகையதொரு காலாண்டிதழ் வெளியிடப்படவேண்டும் என்ற கருத்து இத்துறையால் நடத்தப்பெறும் கோடைகாலக் கல்வெட்டுப் பயிற்சி வகுப்பில் பங்கு கொண்ட ஆசிரியர்களால் கூறப்பட்டது. அக்கருத்தினை ஏற்றுத் துறையின் முன்னாள் இயக்குநர் டாக்டர் இரா. நாகசாமி அவர்கள் இவ்விதழ் வெளியிடும் பணியைத் தொடக்கி வைத்தார்கள். அதன்பிறகு இவ்விதழ் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. இடையில் சில ஆண்டுகள் இவ்விதழ் வெளிவருவதில் சணக்கம் ஏற்பட்டது. ஆயினும் பின்னாளில் தொடர்ந்து வெளிவர அனைத்து முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப் பெற்று, இந்நாள் முடிய காலாண்டிதழ் எண்கள் 50 மற்றும் 51 வரை அச்சாக்கப்பட்டுள்ளன. இக்காலாண்டிதழைத் தொடர்ந்து வெளிக்கொணர்ந்திருப்பதை இத்துறை தமது சாதனைகளுள் ஒன்றாகக் கருதி மகிழ்வெய்துகிறது.

இவ்விதழில், இத்துறையால் அவ்வப்போது கண்டுபிடிக்கப்படும் கல்வெட்டு, செப்பேடு, செப்புத்திருமேனி, கற்சிற்பம், ஓவியம், ஓலைச்சுவடிகள் ஆகியவை பற்றிய செய்திகள் வெளியிடப்படும். மேலும் இத்துறையைச் சார்ந்த அலுவலர்களால் எழுதப்பெறும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் இடம்பெறும். அதுமட்டுமல்லாமல் பல்துறை அறிஞர்கள் எழுதும் தொல்லியல் சார்ந்த கட்டுரைகளையும் இவ்விதழில் வெளியிடுகிறோம்.

மேலும் இத்துறையால் அவ்வப்பொழுது நடத்தப்பெறும் மாவட்ட, மாநில, இந்திய மற்றும் அனைத்துலக அளவிலான கருத்தரங்குகளில் படித்தளிக்கப்பெறும் கட்டுரைகளில் தக்கன

வற்றைத் தெரிந்தெடுத்து, அக்கருத்தரங்குகளில் பங்கு பெறாத அறிஞர், ஆராய்ச்சியாளர், மாணாக்கர் ஆகியோர் பயனும் வகையில் வெளியிடப்படுகின்றன.

இக்காலாண்டிதழ் வெளியிடுவதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வரும் மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கட்கும், மாண்புமிகு தமிழ் ஆட்சிமொழி-தமிழ்ப்பண்பாடு மற்றும் அறநிலையத்துறை அமைச்சர் முனைவர் மு. தமிழ்க்குடிமகன் அவர்கட்கும், மற்றும் தமிழ் வளர்ச்சி-தமிழ்ப்பண்பாடு மற்றும் அறநிலையத்துறைச் செயலாளர் திருமிகு த. ரா. சீனிவாசன், இ.ஆ.ப. அவர்கட்கும் எனது பணிவான வணக்கத்தையும், நன்றியினையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நடன. காசிநாதன்

இயக்குநர்

தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

Antiquity of Sea Voyage in Tamilnadu

Natana. Kasinathan
Director of Archaeology

It is presumed that when man saw the leaves, hollowed conches and shells floating on water he should have thought of building boats and when he happened to see some birds and objects on the floating leaves and shells he should have conceived the idea of sailing by boats. Thus the origin for the river voyage appears to have begun.

River voyage seems to have come into effect during Neolithic period for fishing. In the beginning the Neolithic man could have sailed only with the help of some floating wooden logs. Afterwards when the need arose for transport of products he might have used bigger size boats built of wooden planks.

True representation of boats are found drawn on rock surfaces in two places in Tamilnadu being one at Karimaya Kavundanpatti in Madurai District.¹ Another at Kilvalai in Viluppuram Ramasamy Padayatchiyar District.² First drawing depicts a man sailing in a boat [Fig. 1] while the second portrays four men joining hands with each other travel in a boat [Fig. 2] In the second drawing a long pole is also seen as if being used to move the craft. Both the boats are drawn in red ochre. On stylistic ground the figure of Karimaya Kavundanpatti appears to be earlier than the latter and be assignable to the end of the last phase of Neolithic period in Tamilnadu *i.e.*

1000 B.C. The Kilvalai painting may belong to 700 B.C. to 500 B.C. These above two boats must have been used for river voyage.

During Sangam period (from 500 B.C. to 300 A.D.) the river voyage and sea voyage had become a routine function. The merchants traded their products either by going in boats on the river or by travelling in ships on sea. There are profound references in Sangam literature about the mercantiles imported to Tamilnadu and exported to East and West Asian countries.

To attest this fact, recent discoveries are forthcoming. A test stone bearing the legend of 'Perumpatan Kal' [Fig. 3] meaning the test stone of master goldsmith, a square copper coin of Sangam age and a copper coin bearing the figure of a two masted ship of Pallava period from Thailand.³ [Fig. 4] the potsherds bearing the legends 'Catan', 'Kanan' [Fig. 5] and 'Kora Puman' from the Egyptian ports situated on the banks of Red sea⁴ [Fig. 6] and the Tamil names Velan and Ilam occurring in archaic Tamil script on the potsherds from Srilanka⁵ are the recent indisputable records for the sea voyage of ancient Tamils.

One more strong evidence has come from Alagankulam, a port city of Pandyas situated at the confluence of river Vaigai with the Bay of Bengal. A rouletted sherd bearing the figure of the ship [Fig. 7] on the shoulder portion has been unearthed recently from this site.⁶ The photograph of this sherd was sent to Dr. Vimala Begly of U.S.A., an eminent archaeologist who had done remarkable excavation at Arikamedu, for examination. She in turn had sent it to Dr. Lionel Casson of New York University. He has studied this figure of the ship in detail by comparing with the ancient Roman ships found engraved in the Roman mosaic. Particularly he compared with two well known representations of typical large Roman ships of the period, one in a mosaic of Ca. 200 A.D.

found at Ostia, the port of Rome [Fig. 8] and the other in a mosaic of the third century A.D. found in a house at Rome.⁷ The following account is in his own words:

“1. The graffito has a well-rounded stern, exactly as on both ships in Fig. 8.

2. The latticed construction that extends outward and upward from the tip of the stern on the graffito reproduces in clumsy fashion the stern gallery that is a standard feature of large Greco-Roman sailing ships, e.g., as on the ship to the left in Fig. 8.

3. The crude triangle that sits upon the tip of the stern in the graffito reproduces in schematic fashion a goosehead sternpost with a pole carrying a banner rising above it, a combination that appears in Fig. 8.

4. The mast that appears in the graffito is an aftermast⁸ as on the ship to the left in Fig. 8.

5. The two lines that slant upward toward the right are lines from the rigging of the main mast similar to the upward slanting lines in another ship of other photograph (not reproduced here).

We must assume that the complete graffito included a foremast, as on both ships in Fig. 8, since it was an indispensable part of the rig of a sailing ship of any size. In other words, the graffito portrays a three-masted sailing ship, like the ship to the left in Fig. 8. Three-masters⁹ were the largest type of Greco-Roman merchantman afloat and were doubtless among the ships used on the long and demanding route between Greco-Roman Egypt and India. *The graffito may well be a portrayal of one such ship that the artist saw in an Indian port.*

Fig. 8 and numerous other similar representations date from the first three centuries A.D. However, the sort of ships they show may well have existed earlier, in Hellenistic times, the third to first centuries B.C., we lack proof, since no useful representations from this period have survived."

The excavation conducted in the year 1977 at Alagan-kulam also yielded a pot sherd of red coarse ware bearing the graffito of a boat.⁸ [Fig. 9] The practice of engraving ship figure on the pot sherds seems to have prevalent in other countries also as the archaeologists who came across a pot sherd with the figure of a ship, during their excavation held at Berenike situated in Egyptian Red Sea Coast, in the year 1995⁹ [Fig. 10.]

It can be understood from the above illustrations that the origin of river voyage had begun from Neolithic period and the river voyage was the basis for sea voyage. In the beginning the transportation of merchantiles was made through river since the human habitations were on the river banks. In course of time, when they moved to the sea coast they had to sail on sea for seeking market in far off places. Though the sea voyage appears to have reached its zenith during Sangam age, there was a dearth of material evidence. To set right of this lack a welcoming light is shed in the form of drawings of a ship and a boat found on the pot sherds from Alagankulam.

-
1. Ira. Paundurai, *Tamilahap Parai Oviyangal* p. 40 Fig. 26 Pub. (1986)
  2. P. L. Samy, *Tamilnattil Sinduveli Eluttoviyam* (Tamil), p. 8 (Pub. 1984)
  3. Dr. P. Shanmugam, *Two Coins of Tamil Origin from Thailand, Studies in South Indian Coins, Vol. IV, pp. 95-100*

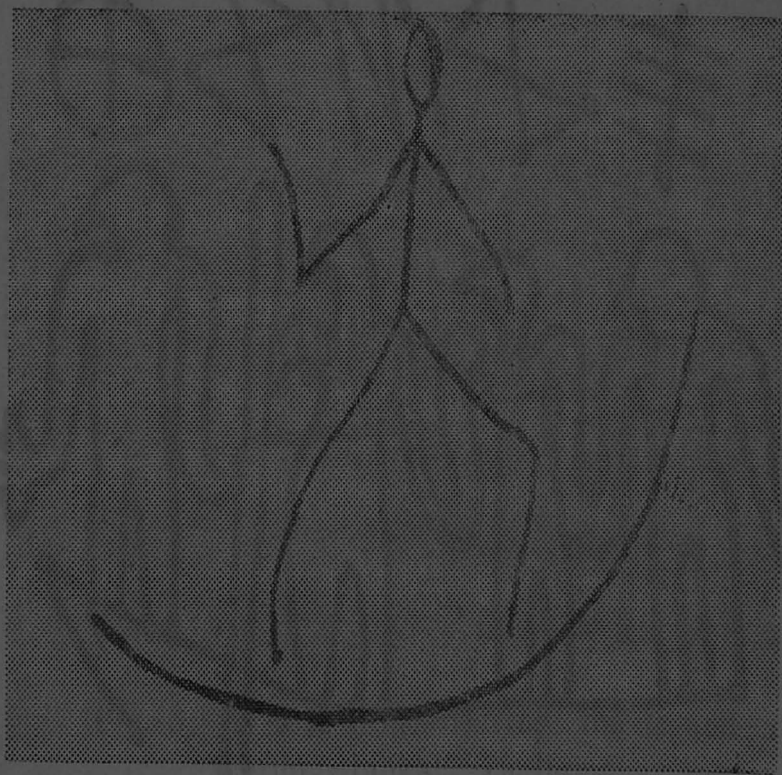

Fig. 1. Boat and its sailor, Karimaya Kavundanpatti
Neolithic period, Century 1500 B.C.

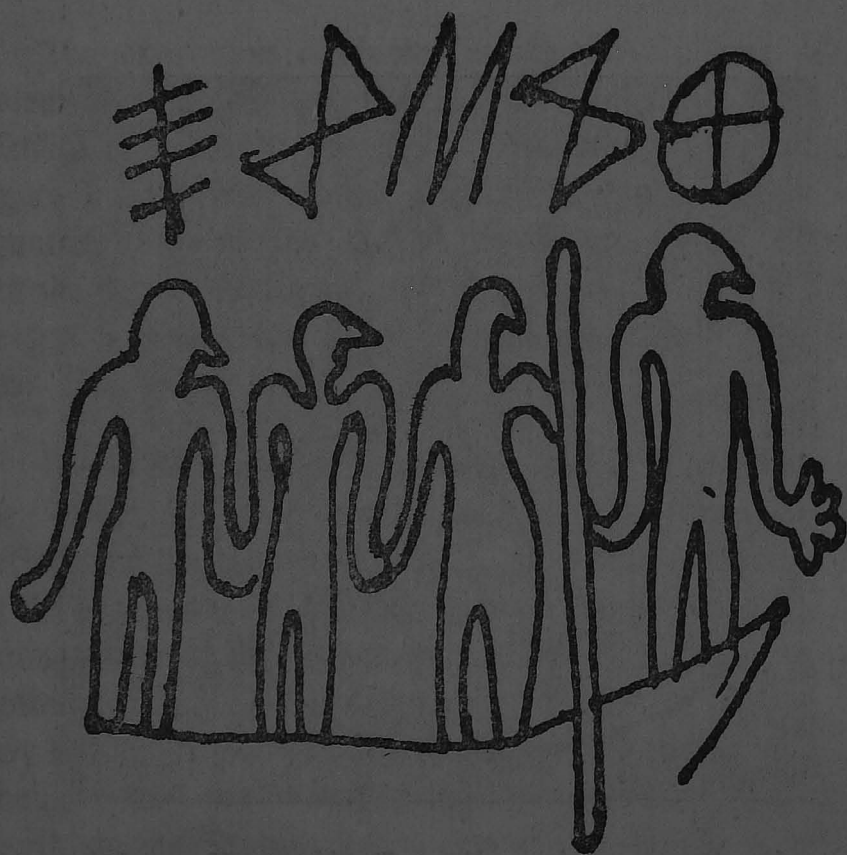

Fig. 2. Paintings of a ship with four sailors and the pictographs, Kilvalai, 700 - 500 B.C.

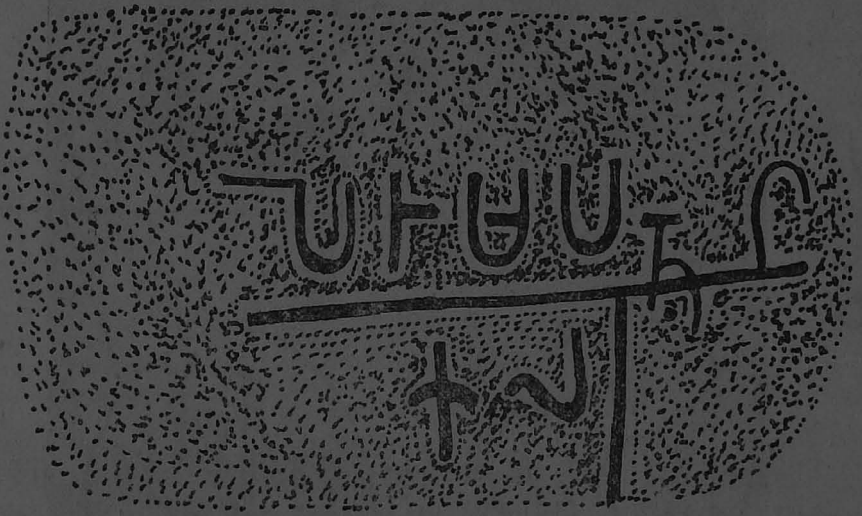

Fig. 3. A test stone bearing the legend 'Perumpatankal', Thailand.

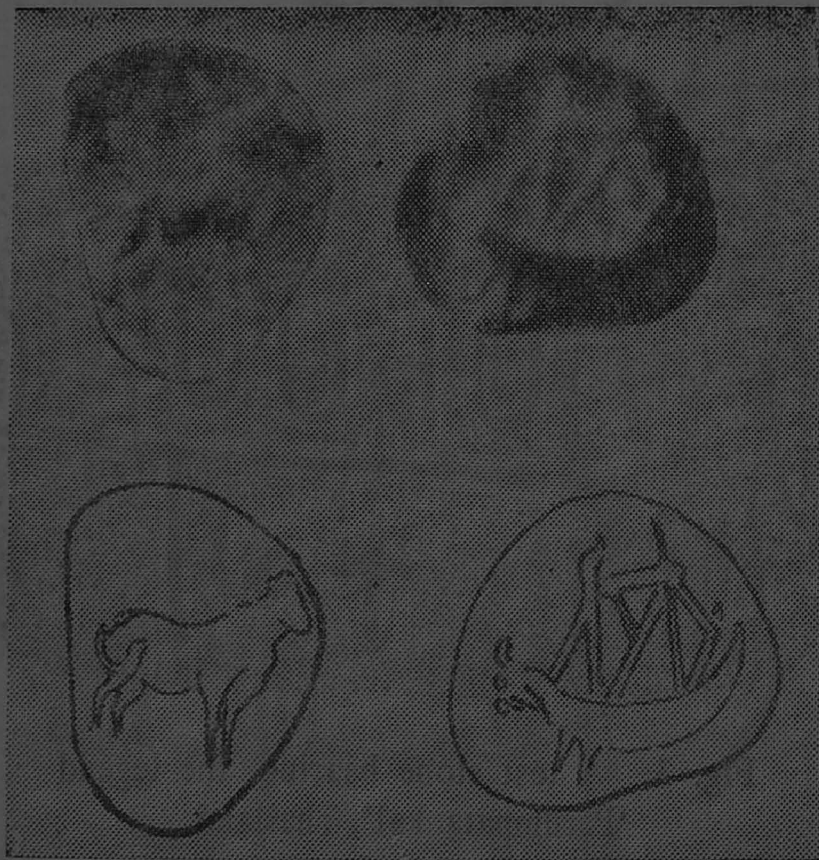

Fig. 4. Figure of a ship on the reverse of a Pallava Coin - Thailand, 8th century A.D.

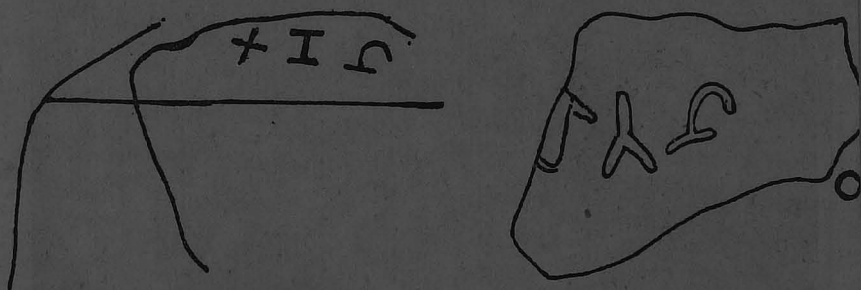

Fig. 5. The Pot sherds bearing the legends 'Kaṇaṇ,
Cātan' in archaic Tamil Character, Quseir al Quadim, Egypt.

Fig. 6. A sherd bearing the archaic Tamil legend,
'Koṟapūmāntōr' found at Berenike,
a port of Egypt - Ist century A.D.

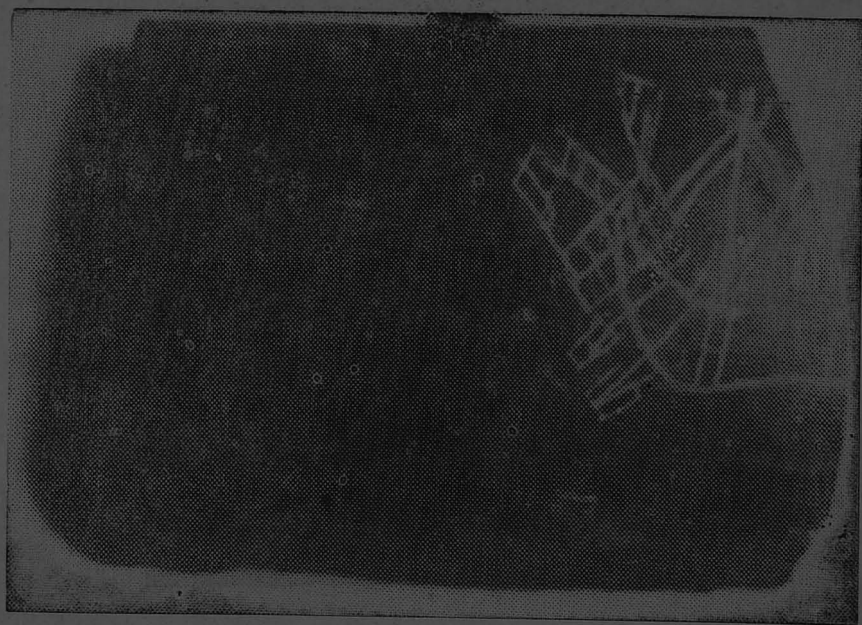

Fig. 7. A rouletted sherd bearing, the Figure of the ship,
Alagankulam, 1st - 2nd century A.D.

Fig. 8. Engravings of ships on mosaics found at Ostia, a port and at a house-Rome, 2nd - 3rd centuries A D.

(இக்கட்டுரைக்கான படங்கள் எண் 9 மற்றும் எண் 10 ஆகியவற்றை இந்நூலின் பின்புற அட்டையில் காண்க)

4. Iravatham Mahadevan, Ancient Tamil Contact abroad: Recent Epigraphical evidences, Journal of the Institute of Asian Studies, Vol. XII No. I, 1994, pp. 136-155
5. Ibid, p. 6
6. State Department of Archaeology, discovered this during excavation in the V season 1996-97
7. Indian Express, dated 10-2-97
8. Tamilnadu State Department of Archaeology conducted this excavation under the guidance of the author of this article.
9. Steven E. Sidebotham and Willemina Z. Wendrich, Preliminary report of the 1995 excavation at Berenike and the Survey of the Eastern desert.

யாழ்ப்பாணத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட

சோழர் கால

மண்ணித்தலைச் சிவாலயம்

ப. பூஸ்பரட்ணம்

விரிவுரையாளர், வரலாற்றுத்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை

அறிமுகம்

இலங்கையானது பௌதிக அடிப்படையில் தனிப்பட்ட நிலப் பரப்பைக் கொண்டிருந்தாலும், பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் அது பாரதத்துடன் சிறப்பாகத் தென்னிந்தியாவின் தென்பகுதியுடன் பண்டைய காலந்தொட்டு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு வந்துள்ளது. இதன் அமைவிடம் தென்னிந்தியாவிற்குக் கிட்டிய தூரத்தில் அமைந்திருப்பதும் இரு நாடுகளுக்கும் இடையே வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இருந்தே நெருங்கிய வணிகத் தொடர்புகள் இருந்து வந்துள்ளமையுமே இதற்குரிய காரணங்களாகும். இந்நிலையில் மண்ணித் தலையை உள்ளடக்கிய பூநகரிப் பிராந்தியத்தின் அமைவிடமானது தமிழ்நாட்டிற்கு மிகக் கிட்டிய தூரத்தில் அமைந்திருப்பதினால் அங்கு காலத்திற்குக் காலம் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்த பண்பாட்டலைகள் இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களைவிட இப்பிராந்தியத்தில் கூடுதலாகச் செல்வாக்குச் செலுத்த உதவியது. இவற்றை வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இருந்து மத்திய காலம் வரை சிறப்பாகக் காணலாம். இதனையே மண்ணித்தலையில் உள்ள பழமையான சிவாலயமும் புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

ஆலயத்தின் அமைப்பு

இச்சிவாலயம் யாழ்ப்பாணப் பரவைக் கடலுக்கும் தமிழ்நாட்டுடன் தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய பெருங்கடலுக்கும்

இடைப்பட்ட ஓடுங்கிய நிலப்பரப்பில் உள்ள மண்ணித்தலைக் கிராமத்தின் மத்தியில் அமைந்துள்ளது. சில நூற்றாண்டுகளாக சுவனிப்பாரற்ற நிலையில் கைவிடப்பட்டுள்ள இச்சிறிய ஆலயத்தின் விமானத்தின் பெரும் பகுதியும் அந்தராளத்தின் கூரையும், மற்றும் ஆலயத்தின் அத்திவாரப் பகுதியும் பெருமளவுக்கு மண்ணுள் மூடுண்டுள்ளது. இதனால் முழுமையான தொல்லியல் அகழாய்வு அற்ற நிலையில் இதன் முழு விபரங்களையும் அறிய முடியவில்லை.

கர்ப்பக்கிருகம்

ஏறத்தாழ 21' நீளத்தையும் 12½' அகலத்தையும் கொண்ட இச்சிவாலயம் கர்ப்பக்கிருகத்தையும் அதன் முன்னால் சிறிய அந்தராளத்தையும் கொண்டுள்ளது. இதன் கர்ப்பக்கிருகம் வெளிப்புறமாக 10½' நீளத்தையும், 12½' அகலத்தையும், 8' 8" உயரத்தையும் கொண்டுள்ளது. உட்புறமாக இது 6' நீள அகலத்தையும், 10' உயரத்தையும் கொண்டிருக்கிறது. கிழக்கு நோக்கிய இதன் வாசல் 4' 2" உயரத்தையும் 3' அகலத்தையும் உடையது. கர்ப்பக்கிருக நிலைமட்டத்திலிருந்து இதன் வாசல்படி 4' உயரத்திலும் கோமுகியின் உட்பக்க வாசல் 3½' உயரத்திலும் அமைந்துள்ளது. 3' தடிப்புடைய இதன் சுவர்கள் பெருமளவுக்கு செங்கற்களையும் பொளிந்த சிறிய செம்புராங்கற்களையும் கடலில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட சுற்களையும் கொண்டு சுதையினால் கட்டப்பட்டுள்ளது. இதன் வாசல் பகுதி மட்டும் ஒரே நீளமான பொளிந்த செம்புராங்கற்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கர்ப்பக்கிருகம், மூன்று வெளிப்புறச்சுவர்கள், அவற்றில் அமைந்த புடைப்புத் தூண்கள், தேவசோட்டங்கள், மாடங்கள் என்பன இங்கே குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாகும். இதன் பின்பக்கச் சுவரின் துணைமேடை, அடிமேடை, அடியில் அகன்று, படிப்படியாக மேல்நோக்கி ஓடுங்கி 4' உயரத்தில், அதாவது பத்தாவது படிக்க கல்லில் சமநிலை அடைகின்றது. இ்திலிருந்து செங்கற்கள் கொண்டு கட்டப்பட்ட நான்கு அரைத்தூண்கள்

விமானத்தின் முதல் தளத்துக்குக் கீழ்ப்பகுதி வரை காணப்படுகின்றது. சதுர வடிவில் அமைந்த இத்துண்கள் ஒவ்வொன்றும் 4' 5" உயரத்தை உடையனவாகும். தூணின் அடிப்பாகம் 6" அகலத்தையும், நுனிப்பாகம் 1' அகலத்தையும் கொண்டுள்ளது. சதுர வடிவில் அமைந்த இதன் பலகைப் பகுதி அலங்காரமேதுமின்றித் தட்டை வடிவில் அமைந்துள்ளது. இதனையொத்த தன்மையே ஏனைய கர்ப்பக்கிருகச் சுவர்த் தூண்களிலும் காணப்படுகின்றது.

மூன்று பக்கச் சுவர்களிலும் மூன்று தேவகோட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. செங்கற்கள் கொண்டு மிக அலங்காரமாகக் கட்டப்பட்ட இவற்றில் சிலைகள் ஏதும் தற்போது காணப்படவில்லை. சிலைகள் வைப்பதற்குரிய இதன் உட்பாகங்கள் (தேவகோட்டங்கள்) 8" அகலத்தையும், 2' உயரத்தையும் உடையன. இதன் மேல் அமைந்த மாடப்பகுதி அலங்கார வேலைப்பாட்டுக்குரிய பகுதியாகும். தேவகோட்டங்களை விட அகலமான இதன் பாகங்கள் ஏறத்தாழ 1' 8" உயரத்தை உடையது. மூன்று பாகங்களைக் கொண்ட இந்த மாடத்தின் முதலிரண்டு பகுப்புகளும் வெளிநோக்கிப் புடைச் சிற்ப வடிவில் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இதன்மேல் உள்ள மூன்றாவது பாகம் சதுர வடிவில் அமைந்துள்ளது. இதன்மேல் முக்கோண வடிவில் அலங்கரிக்கப்பட்ட செங்கற்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கர்ப்பக்கிருகப் புறச்சுவர்களை அலங்கரிக்கும் இத்தேவகோட்டங்களின் அமைப்பும், தொழில் நுட்பமும் இவ்வாலயம் மிகப் பழமை வாய்ந்ததென்பதை உறுதிப்படுத்தப் பெரிதும் உதவுகின்றன.

கோமுகி

கர்ப்பக்கிருகத்தில் இருந்து வெளிவரும் கோமுகியின் அமைப்பு, இவ்வாலயத்தின் பழமையையும் அதன் கலைப்பாணியையும் மதிப்பிட உதவுகின்றது. அண்மையில் 'டாக்கி' என்பவர் கோமுகிகளை அடிப்படையாக வைத்துத் தென்னாசிய சிவாலயங்களின் பழமை பற்றி ஆராய்ந்தமை இங்கே சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.¹ மண்ணித்தலைச் சிவாலயம் பழமையானதென்பதற்கு அதன் கோமுகியையும் ஓர் ஆதாரமாகக் காட்டலாம்.

அந்தராளம்

அந்தராளத்தின் வெளிப்புறம் கர்ப்பகிருகத்தை விடச் சற்று அகலம் குறைந்து காணப்படுகின்றது. கர்ப்பகிருகத்தையும் அந்தராளத்தையும் பிரித்து நிற்கின்ற மத்தியில் உள்ள இரட்டைச் சுவர்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து மேலும் கீழுமாக உள்ளன. இதன் வெளிப்புறங்களில் அமைந்த இரு தேவகோட்டங்களும் நான்கு அரைத் தூண்களும் ஏறத்தாழ கர்ப்பகிருகத்தில் உள்ள வடிவங்களையும் அளவுகளையும் ஒத்துள்ளன. இவ்வந்தராளத்தை முடியிருந்த கூரை என்ன வடிவத்தில் இருந்ததென்பதை அடையாளம் காணமுடியவில்லை. ஆயினும், நிலத்தில் புதையண்டிருக்கும் அழிபாடுகளைக் கொண்டு இது மூடுசாந்தினால் கட்டப்பட்டதெனக் கூறலாம். இவ்வந்தராளத்தின் வாசற் பகுதி அத்திவாரத்தையும் வாசல் படிக்கல்லையும் தவிர முன்பக்கப் பகுதி முழுவதும் இடிந்து விட்டது. ஆயினும், இவ்விடிபாடுகள் இடையே 6 அடி நீளமும் 1 $\frac{3}{4}$ அடி அகலமும் கொண்ட மூன்று பொளிந்த செம்புராங்கற்கள் காணப்படுகின்றன. இவை வாசற் பகுதியின் இரு பக்கங்களுக்கும் கூரையைத் தாங்கி நிற்கும் மேற்பகுதிக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டவையாகும். இதன் மூலம் பொலநறுவை 2-ஆம் சிவாலயத்தைப் போல்² இக்கோயிலிலும் ஒற்றைக்கதவு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்று ஊகிக்க இடமுண்டு.

விமானம்

இவ்வாலயத்தின் பண்டைய கலைச்சிறப்பையும் பெருமையையும் வெளிப்படுத்தி நிற்பதில் இவ்வாலயத்தின் விமானம் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. மூன்று தளங்களையுடைய இவ்விமானத்தின் மூன்றாவது தளத்தில் உள்ள ஸ்தூபி இடிந்து வீழ்ந்துவிட்டது. வட்ட வடிவில் கட்டப்பட்டுள்ள உட்பக்க விமானம் மேற்பாகத்தில் மட்டும் 1 $\frac{1}{2}$ உயரத்தில் சதுரமாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த அம்சம் வெளிப்புற விமானத்தில் மாறுபாடாகக் காணப்படுகின்றது முழுக்க முழுக்க செங்கற்களையும் சுதையையும் கொண்டு கட்டப்பட்ட வெளிப்புற விமானத்தின் உட்புறம் (உச்சியிலுள்ள மூன்றாவது தளத்தைத் தவிர) வட்டமாகவே அமைந்துள்ளது. வெளிப்புறமாக உள்ள இரு தளங்களும் சதுரமாகவே காணப்படுகின்றன. உட்புறம் சதுரமாக

அமைந்து மூன்றாவது தளத்தின் பகுதி வெளியே வட்டமாகக் கட்டப்பட்டுள்ளமை இங்கு சிறப்பாக நோக்கத்தக்கது.

மூன்று தளங்களையுடைய இவ்விமானத்தின் முதலாவது தளத்தின் உபபீடம் ஏறத்தாழ 11' 4" நீள அகலத்தைக் கொண்டது. வளைவான செங்கற்களைக் கொண்டு கீழ்நோக்கிக் கட்டப்பட்டுள்ள இதன் பாகம் ஒவ்வொன்றிலும் வளர்ச்சியடையாத நிலையில் உள்ள ஐந்து கூடுகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனைய இரு விமானத்தளங்களையும் விட இத்திற்பான் கூடுதலான அலங்கார வேலைப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இதில் காணப்படும் கூடம் சாலை, பஞ்சரம் ஆகிய மூன்று அலங்கார அம்சங்களைத் தமிழ் நாட்டுத் திராவிடக் கலை மரபில் சிறப்பாகக் காணலாம்.³ விமானத்தில் அமைந்துள்ள கூடங்களின் கீழ்ப்பாகம் சதுர வடிவிலும், மேற்பாகம் ஸ்தூபி வடிவிலும், இதையடுத்துக் காணப்படும் ஐந்து சுருள்களையுடைய பஞ்சரங்கள் நட்சத்திர வடிவிலும், நடுவில் அமைந்த சாலை கீழ்ப்புறம் சதுர வடிவிலும், மேற்புறம் முக்கோண வடிவிலும் உள்ளன. கூடத்தில் சிறிய தேவகோஷ்டங்களும் சாலையில் பெரிய தேவகோஷ்டமும் உள்ளன. இதன் சிறிய தூண்கள் கபோத வடிவில் அமைந்துள்ளன.

இதன் இரண்டாவது தளம் 6' அகலத்தையும், 3' உயரத்தையும் உடையன. முதலாவது தளத்திலிருந்து இரண்டாவது தளத்தைப் பிரிக்கும் யாளிமட்டம் வளைவான செங்கற்கள் கொண்டு கீழ்நோக்கிக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டாவது தளத்தில் அலங்கார வேலைப்பாடுகள் அதிகம் காணப்படவில்லை. ஆயினும் ஸ்தூபிக்குக் கீழே நான்கு பக்கங்களிலும் சிறிய தேவகோட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. இதன் மேல் அமைந்த மூன்றாவது தளம் முற்றிலுமாகச் சிதைவடைந்துவிட்டது. ஆயினும், இரண்டாவது தளத்துக்கு மேலமைந்த மாடந்தாங்கிக் கற்கள் (செங்கற்கள்) வட்ட வடிவில் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு இதன் ஸ்தூபி வட்ட வடிவில் அமைந்திருந்தது என்று கூறலாம்.

ஆலயத்தின் தோற்ற காலம்

இதுவரை வெளிவந்த எந்த நூலிலும் இவ்வாலயம் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் பொதுப்பட

இவ்வாலயத்தின் அமைப்பு, கட்டுவதற்குப் பின்பற்றப்பட்ட தொழில்நுட்பம், கலைப்பாணி என்பவற்றை நோக்கும் போது இது மிகப் பழமையான ஆலயம் என்பதை அறியலாம். 1892-ல் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் குறிப்பிடப்பட்ட ஆலயப் பதிவேட்டில் மண்ணித்தலைக்குத் தெற்கே கௌதாரி முனையில் ஒரு புராதன பிள்ளையார் ஆலயம் 1882-ல் திருப்பிக் கட்டப்பட்டது பற்றியும், மண்ணித்தலைக்கு வடக்கே கல்முனையில் பிறிதொரு பிள்ளையார் ஆலயம் 1890-ல் புதிதாகக் கட்டப்பட்டது பற்றியும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.⁴ ஆனால், இவ்விரு ஆலயங்களுக்கும் இடைப்பட்ட மண்ணித்தலைச் சிவாலயம் பற்றி இசூல் குறிப்பிடப்படவில்லை. இதன் மூலம் இக்காலத்திலும் இவ்வாலயம் மக்களால் வழிபடப் படாது இடிந்த நிலையில் இருந்ததெனக் கூறலாம். அவ்வூர் முதியவர் சிலரிடம் இருந்து பெற்ற தகவல்களின்படி இற்றைக்கு நான்கு தலைமுறைக்கு முன்னரும் இவ்வாலயம் இடிந்து போன நிலையில் இருந்ததாக அறியமுடிகின்றன.⁵ இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வாலயம் போர்த்துக்கீசியர் காலத்துக்கு முன்னர் கட்டப்பட்டதென்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.⁶

மணல்மேடுகள் நிறைந்த மண்ணித்தலைப் பிரதேசத்தில் கிடைக்கப் பெறாத செம்புராங் களையும் செங்கற்களையும் கொண்டு இவ்வாலயம் கட்டப்பட்டதை நோக்கும் போது இதற்கான மூலப்பொருட்களும், தொழில்நுட்ப அறிவும் பிற இடங்களிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டவை என்று தெரிகின்றது. பூநகரியுடனான வன்னிப் பிராந்தியத் தொடர்பு இக்கிராமத்துக்கு இருந்தாலும் அங்குள்ள கருங்கற்கள் இவ்வாலயத்தைக் கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. யாழ்ப்பாணத்துடனான கடல்வழி தொடர்பால் அங்குள்ள கற்களை இங்கு கொண்டு வந்து 19-ஆம் நூற்றாண்டில் சில ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டதற்கு ஆதாரங்களுண்டு. இதனால் முன்பும் அவ்வாறு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் கருத இடமுண்டு. ஆயினும் இவ்வாலயத்தின் கலைப்பாணி, தமிழ்நாட்டுத் திராவிடக் கலைமரபை அப்படியே பிரதிபலித்து நிற்பதனாலும் ஆலயம் கட்டுவதற்கான மூலப்பொருட்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தோ அல்லது தமிழ்நாட்டில் இருந்தோ கொண்டு வரப்பட்டிருந்தாலும் இது தமிழ்நாட்டை அக்காலத்தில் ஆட்சி செய்த அரச வம்சத்தின் செல்வாக்கால் கட்டப்பட்ட ஆலயம் என்பது தெரிகின்றது. ஆயினும், இவ்வாலயம் தொடர்பான

சாசனமோ அல்லது உறுதியான வேறு ஆதாரங்களோ இதுவரை முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெறாத நிலையில் இதன் கலைமரபைக் கொண்டும் அக்காலத்தில் இப்பகுதியுடன் அதிகளவு தொடர்பு கொண்டிருந்த தமிழ்நாட்டு வம்சங்களுக்குரிய ஆதாரங்களைக் கொண்டும் பொதுவானதொரு முடிவுக்கு வர வேண்டியுள்ளது.

இலங்கையில் கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரே அழியாப் பொருட்களைக் கொண்டு இந்து ஆலயங்களை அமைக்கும் மரபு வளர்ச்சி பெற்றது. இதற்குத் தமிழ்நாட்டுத் தொடர்பே முக்கிய காரணமாயிருந்தது. இந்நூற்றாண்டிலிருந்து பல்லவ பாண்டியர் ஆட்சியில் அங்கு ஏற்பட்ட பக்தி இயக்கம் இந்துப் பண்பாட்டில் பல மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியது. இதன் விளைவால் மலைகளைக் குடைந்தும், செதுக்கியும் கற்களை அறுத்தும் பல கோயில்கள் கட்டப்பட்டன.⁷ இக்கட்டத்தில் இரு பிராந்தியங்களுக்கும் இடையே நெருங்கிய அரசியல், வர்த்தகத் தொடர்புகள் இருந்ததனால் முற்பட்ட காலங்களை விடத் தமிழர்களின் குடியேற்றங்கள் இங்கு அதிகரித்தன. இவ்வாறு குடியேறியோர் தமிழ்நாட்டுப் பத்தி இயக்கத்தின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்ததனால் இலங்கையில் பௌத்த-சிங்கள பண்பாட்டுடன் இணையாது தனித்து வாழ முற்பட்டனர்.⁸ இதன் காரணமாகத் துறைமுகங்களிலும் முக்கிய நகரங்களிலும் அவர்களின் வழிபாட்டிற்காகச் சிறிய பல கோயில்கள் பல்லவர் பாணியில் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் அனுராதபுரம்⁹ தெவிருவர, நாலந்தா போன்ற இடங்களில் கட்டப்பட்ட இந்து ஆலயங்களைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். இவற்றைத் தவிர மாந்தை, திரிகோணமலை போன்ற இடங்களிலும் இவ்வாறான ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கூறப்படுகின்றது.¹⁰

பல்லவர் ஆட்சியைத் தொடர்ந்து 10-ஆம் நூற்றாண்டில் சோழர், தமிழ்நாட்டில் எழுச்சியடைந்த போது இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவு அதிகரித்தது. இந்நூற்றாண்டில் இருந்து இலங்கை மன்னர்கள் பலரும் சோழருக்கு எதிராக நடந்து கொண்டதனால் தென்னிந்திய வம்சங்களை வெற்றி கொண்டதன் பின்னரும் சோழர் இலங்கை மீது படையெடுத்தனர். இத்தகைய

ஒரு பின்னணியிற்றாள் முதலாம் பராந்தகன் (கி. பி. 907 - 955), சுந்தர சோழன் (கி. பி. 956 - 973), முதலாம் இராசராசன் (கி. பி. 985 - 1012), முதலாம் இராசேந்திரன் (கி. பி. 1012 - 1044) ஆகியோரின் ஆட்சியில் படையெடுப்புகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இராசராசன் ஆகியோரின் ஆட்சிக்காலத்தில் அனுராதபுர அரசு கைப்பற்றப்பட்டுத் தலைநகர் ஜனநாதமங்கலம் என்ற பெயருடன் பொலநறுவைக்கு மாற்றப்பட்டு¹¹ சோழ நிர்வாகத்தில் 77 ஆண்டுகள் மும்முடிச் சோழமண்டலம் என்ற பெயருடன் ஆளப்பட்டது¹² இதனால் பல்லவர் காலத்தைவிட இவர்கள் ஆட்சியில் சோழ நிர்வாகிகள், படைவீரர்கள், வணிகர்கள், கலைஞர்கள், பிராமணர்கள் போன்ற பல்வேறு பிரிவினர்கள் இலங்கையின் முக்கிய பகுதிகளில் குடியேறினர். அவ்வாறு குடியேறியோர் பல்லவர் காலத்தைவிடக் கூடுதலாகத் தமது வழிபாட்டுக்குச் சிறிய பல ஆலயங்களை அரசு ஆதரவுடன் அமைத்தனர். அவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட ஆலயங்களுள் இன்றும் அடையாளம் காணக்கூடிய பொலநறுவையிலுள்ள 2-ஆம் 5-ஆம், 6-ஆம் சிவாலயங்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.¹³ இவற்றுள் இரண்டாம் சிவாலயத்தைத் தவிர ஏவைய இரண்டும் பெருமளவுக்கு செங்கற்களையும், கருங்கற்களையும் கொண்டு கட்டப்பட்டவையாகும். இவ்வாலயங்களைத் தவிர பதவியா திருகோணமலை, மாதோட்டம் ஆகிய இடங்களிலும் சோழர் கால ஆலயங்கள் இருந்தமையைச் சாசனங்கள் உறுதி செய்கின்றன.¹⁴ எனினும் இதற்குரிய தொல்லியல் சான்றுகளை இன்னும் சரிவர இனங்காண முடியவில்லை எனலாம். சமகாலத்தில் யாழ்ப்பாண தீபகற்பத்திலும் சோழர் கால அரசியல், வணிக, பண்பாட்டுச் செல்வாக்குகள் அதிகரித்திருந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் உண்டு. நாரந்தனை,¹⁵ கமால் வீதி¹⁶ போன்ற இடங்களில் கிடைத்த சோழர் காலச் சிற்பங்களும், யாழ்ப்பாணக் கோட்டையில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ள இராசேந்திர சோழன் காலக் கல்வெட்டும்¹⁷ இங்கும் சோழர் காலச் சமய நடவடிக்கைகள் ஏற்பட்டிருந்தமையை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இதனால் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலும் சோழர் கால ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது பேராசிரியர் இந்திரபாலாவின் கருத்தாகும்.¹⁸ ஆயினும், அத்தகைய ஆலயங்கள் எவையும் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. இவை பிற்காலத்தில் உள்நாட்டு அரசியல் மாற்றங்களினால் கவனிப்பாரற்றுக் கைவிடப்பட்டதென்பதைக் காட்டியும் ஐரோப்பியர்

ஆட்சியில் அழிக்கப்பட்டதெனக் கூறுவதே பெருமளவுக்குப் பொருத்தமாகும். இத்தகைய ஒரு நிலைக்கு மண்ணித்தலைச் சிவாலயமும் உட்பட்டிருந்தாலும் அழிந்த நிலையிலும் அதன் சில பகுதி எஞ்சியிருப்பது யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு இந்துக் கட்டடக் கலைப் பாரம்பரியத்தை அறிந்துகொள்ளப் பெரிதும் உதவுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Dhaky, M. A., "The Pranala in Indian, South Indian and South East Asian sacred architecture", Rupa Prati Rupa Alice Boner Commemoration, (Ed.) Betting Baurner, New Delhi, 1982, pp. 130-166.
2. Bell, H. C. P., Archaeological Survey of Ceylon, Annual Report, Colombo, 1900.
3. Dubreuil, N. J. G., Dravidian Architecture, Varanasi, 1972, p. 13.
4. Temple Register of Kachcheri, Jaffna, Jaffna, 1892.
5. மண்ணித்தலையில் வாழும் 76 வயதுடைய ந. தங்கம்மா என்ற பெண்மணி கூறியது.
6. இக்கருத்தைக் கடிதத் தொடர்பாலும், நேரடி உரையாடலாலும் பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா, பேராசிரியர் வி. சிவசாமி, பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் போன்ற அறிஞர்களும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இவர்களும், பேராசிரியர் வி. சிவசாமி அவர்களும் இவ்வாலயத்தை நேரடியாகப் பார்வையிட்டனர்.
7. இந்திரபாலா, கா., இலங்கையில் திராவிடக் கட்டிடக் கலை, கொழும்பு, 1970, பக். 5.
8. Pathmanathan, S., The Kingdom of Jaffna, Colombo, 1978, p. 3.
9. Bell, H. C. P., Annual Report of the Archaeological Survey of Ceylon for 1892, 1893, Colombo.

10. இந்திரபாலா. கா. மேலது, 1970, ப. 9.
11. S.I.I., Vol. IV, No. 1338.
12. S.I.I., Vol. II, No. 92.
13. இந்திரபாலா, கா., மேலது, 1970, ப. 9-31.
14. Sitrapalam, S. K., "The Cola Temples of Sri Lanka - a Study" Tamil Civilization, Vol. III, No. 2 & 3, pp. 123-132.
15. சிவசாமி, வி., "யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இந்து சமயம் - சில வரலாற்றுக் குறிப்புகள்", வசந்தம், மலர் 1, இதழ். 4, நெல்லியடி, 1975, பக். 32-37.
16. இந்திரபாலா, கா., "யாழ் கமால் வீதியில் அகழ்ந்தெடுக்கப் பட்ட சைவச் சிலைகள்", வீரகேசரி, வார வெளியீடு, கொழும்பு, 11-2-79, ப. 5. & 18-2-79 பக். 7.
17. Indrapala, K. "A Cola Inscription from the Jaffna Fort", Epigraphia Tamilica, Vol. I, Part-1 (Ed.) K. Indrapala, Jaffna Archaeological Society, June 1971, pp. 52-56.
18. Ibid.

Alambarai Fort

A. Abdul Majeed

Deputy Superintending Archaeologist

Alambarai, a village on the sea shore is situated in the Cheyyur Taluk of Chengai - Anna District (Lat. $12^{\circ} 16' 30''$ N. Long. $80^{\circ} 1' 0''$ E). In ancient days, the village was in the limits of Idaikalinadu. A poet of Sangam period known as Idaikalinattu Nallur Nattattanar, who sang Sirupanarruppadai hailed from this place. Sirupanarruppadai vividly describes this region, people and their activities and also the surrounding places upto Kidangil (Modern Tindivanam) the capital city of Nalliyakkodan, one of the chieftains of Tamilnadu. Ancient port of Sopatma (Marakkanam) is situated very near to Alambarai.

An inscription of the ninth regnal year of Rajaraja I (994 A.D.) from Vedal near Alambarai mentions one Pallavan Idaikkalinattukkon, the cheiftain of this place.¹ This place has continuous history from Sangam period. On the sea shore of Alambarai a fort was built in the beginning of the 18th century by Mohammadans. In the eastern side, adjacent to this fort a dockyard was also built to load and unload the merchandise. This place played the role of fort as well as sea port during the period of Nawabs. The ruins of this fort and port now remains. This fort was built of bricks and lime mortar and it is square in shape with towers at angles and occupying an area of nearly fifteen acres. The sea water entered into the area in between the eastern wall of the fort and the dockyard. The length of the dockyard built of bricks and lime mortar is about 100 feet and its remains are insitu.

Anandarangam Pillai, the Dubash of French Governor Dupleix mentions Alambarai in his diary as Allamparva and Alampuravi.² Dost Alikhan the Nawab of Carnatic who ruled Alambarai from 1736 to 1790 was the contemporary of French Governor Dupleix at Pondicherry. To carry out the trade, the french people built a fort at Pondicherry, which is situated thirtyfive miles south of Alambarai. The chiefs of those forts of Alambarai and Pondicherry had close contacts on trade and politics.

Dost Alikhan granted permission to the French Governor Dupleix to mint the coins of Rupees and he sent this permission (Parvana) from Alambarai fort to Pondicherry fort in 1736, Sep. 10. To obtain this order the French people spent 1,20,000 Rupees. There were mints both at Alambarai and Pondicherry and they issued legal tender. The issue of legal tender from Alambarai fort is known as "Alambarai kasu or Alambarai Varahan."³ The value of one Alambarai Varahan is equal to three rupees. A goldsmith known as Pottipattan from Alambarai was appointed in the chief post of the mint at Pondicherry in 1736, December 5. For this appointment Pottipattan spent one thousand Varahans. It is noteworthy to mention here that Pottipattan constructed a choultry, a siva temple known as Kasivisvanathar and a big pond to those who are on pilgrimage on the highway known as 'Kasipattai' from Kasi to Rameswaram on the Eastern coast. This highway lies at the distance of two miles on the western side of Alambarai fort, Pottipattan also made arrangements for food to serve to those who are on pilgrimage to Kasi and Rameswaram.

Imam Saheb, under Dost Alikhan sent 50000 Varahans through Subbaiyar and Rangappachettigaru from Alambarai to Pondicherry fort. The Governor further requested to bring 50,000 varahans from Alambarai in exchange of silver of

1,00000 varahans. The Alambarai Varahan was melted to find out its value and quality at Pondicherry fort.

There was a close contact and friendship between the Imam Saheb and the Governor of Pondicherry. Imam Saheb visited Pondicherry and presented bangles, zari cloth and turban to the value of 80 to 100 varahans to the Governor of Pondicherry.

The Imam Saheb's family lived in the Alambarai fort. Imam Saheb's wife visited the fort of Pondicherry with three palanquins and fifteen horses. After reaching the fort, she took rest on the cot. While taking rest her garment fell on the fire in the *Ukkah* near the cot and she was injured by fire. The treatment was given to her by a lady named Mangala in the year 1740, May 2 She didn't recover by the treatment and passed away in June 3rd, 1740. The flag in the fort was brought down and a wooden coffin was made to carry her body to the Alambarai fort, in which Imam Saheb lived and the coffin passed through the Northern gate of the fort. Prior to the death of Imam Saheb's wife, Dost Alikha's wife visited the fort of Pondicherry with four palanquins, thirty horses, five elephants, twelve camels and one hundred soldiers.

As said earlier, the Alambarai had a port with dockyard and from which salt was loaded to Pondicherry and Portonova. A ship named Nagotha owned by Kasi Labbai Maraicar of Portonova carries the clothes for trade from Alambarai port to Portonova. The ghee jars were sent from Pondicherry fort to Alambarai port for trading purposes. The merchandise exported from the Alambarai port were salt, ghee and clothes. The French carried their trade from this sea port.

The French Governor Dupleix supported Chanda Sahib, the son-in-law of Dost Alikhan and Musaffar Jung, the nephew of Nasirjung against the British. The Alambarai fort was passed into the hands of the French in 1750 as a gift from Musaffarjung to Dupleix.

The British people invaded Pondicherry in 1760 and the armed forces arrived from Gingee and Ariyankuppam to attack Pondicherry. The fort of Pondicherry fell into the hands of British and in the same year the Alambarai fort was reduced by Sir Eyre Coote.

On the Western side of the Alambarai fort a canal runs nearby. This canal was dug by the British Governor Buckingham in the year 1878 for transportation of merchandise in the absence of rail and road facilities in this region. So, this canal was named after him as Buckingham canal. This canal runs from Krishna river of the Andhra Pradesh and reaches near Pondicherry covering a long distance of about 260 miles. The country boats were plying to carry rice, salt, firewood and dry fishes for trading purposes from Marakkanam to Chennai till 1967. The people of this region travelled by boats to the distance of twenty five miles per day. This canal was filled with sand by the flood in the year 1967.

In short, the village of Alambarai played the role of a sea port as well as a fort in this region. Still this sea port is unknown to the majority of the people of Tamilnadu.

1. A.R.E, 1961-62, No. 175
2. பிரத்தியேகமான ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையவர்களின் சொஸ்த லிகித தினப்படி சேதி குறிப்பு, முதல் புத்தகம்-1948 சந்தானம் பிரிண்டிங்க் ஒர்க்ஸ்-புதுவை.
3. Ibid

அண்மையில் கண்டெடுக்கப்பெற்ற படவேட்டுச் செப்புத்திருமேனிகளும் அணிகலன்களும்

4

நடன. கரசீநாதன்

இயக்குநர்

திருவண்ணாமலை மாவட்டம் போளூர் வட்டம் படவேடு, கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் சம்புவராய மன்னர்களின் கோட்டை கொத்தளங்களுடைய தலைநகரமாகப் பொலிவும், வலிவும் பெற்று விளங்கியது. இந்நகரின் முக்கியக் கோயிலாகவும், சம்புவராய மன்னர்களின் குலதெய்வம் குடிகொண்டிருக்கும் இடமாகவும் அமைந்தது அம்மையப்பீச்வரம். இவ்வூரில் சோமநாத ஈச்சரம் என்னும் கோயிலும் இருந்திருக்கிறது. தற்போது இரேணுகாம்பாள் என்னும் கோயில் மிகவும் செல்வாக்கு பெற்று வழிபாட்டில் இருந்து வருகிறது.

அம்மையப்பீச்வரம், இராசகம்பீரச் சம்புவராயன் காலத்தில்' அதாவது கி.பி. 1257-ல் படைவீட்டில் இருந்திருக்கிறது.¹ இக்கோயிலை இராசகம்பீரச்சம்புவராயன் கட்டினானா என்பதும், இம்மன்னனுக்கே அம்மையப்பன் என்ற பெயர் இருந்து, அந்தப் பெயரால் கோயில் எழுப்பப்பட்டதா, அல்லது இவனது முன்னோன் பெயரில் அமைக்கப்பட்டதா? என்பது விளங்கவில்லை. ஆனாலும் இராசகம்பீரச்சம்புவராயன் இக்கோயிலுக்கு நிலக்கொடை அளித்திருப்பது இக்கோயிலில் பொறிக்கப் பெற்றிருந்த கல்வெட்டுக்களினால் புலனாகிறது.² இராசகம்பீரச் சம்புவராயனின் பட்டத்தரசி (நம்பிராட்டியார்) ஆராயும் பெருமாள் இக்கோயிலுக்கு கி.பி. 1268-ல் விநாயகர் செப்புத் திருமேனியை எழுந்தருளிவித்திருக்கிறார்.³

இரேணுகாம்பாள் வழிபாடு படைவீட்டில் புகழ்பெறத்தொடங்கியதும் அம்மையப்பீச்வரர் கோயில், மக்கள் வருகை குன்றி

செல்வாக்கு இழந்து போய் விட்டது. இத்தருணத்தில் வேலூர் மாவட்டம் ஆரணியைச் சார்ந்த பெருநிலக்கிழார் ஒருவர் படைவீட்டு அம்மையீச்வரர் கோயிலைப் பிரித்து எடுத்து வந்து தம்மூர் சைதாப்பேட்டைக் குளத்துமேட்டில் கங்கையம்மன் கோயில் என்ற பெயரில் புதிய கோயிலாக எடுப்பித்துள்ளார்.⁴ ஆனாலும் அம்மையப்பீச்வரர் கோயிலில் கல்வெட்டுக்கள் எந்த அமைப்பில் வெட்டப்பட்டிருந்தனவோ அதே அமைப்பில் சிறிதும் மாறாமல் கங்கையம்மன் கோயிலிலும் காணப்படுகின்றன.

அம்மையப்பீச்வரர் கோயில் அமைந்திருந்த இடத்தில் மீண்டும் கோயில் அமைக்கச் சென்னை வேணுகோபாலசுவாமி அறங்காவல் குழு அடித்தளக்குழி தோண்டுகையில் இருமுறை செப்புத் திருமேனிகளும் அணிகலன்களும் குவியலாகக் கண்டெடுக்கப் பட்டுள்ளன. முதன்முறையில் சிறுசிறு திருமேனிகளும், குறைந்த அளவில் ஆபரணங்களும் கிடைத்தன. இரண்டாம் முறை கிடைத்த குவியலில் சில திருமேனிகளும், பரிகலன்களும், எறிமணியும், விளக்குத்தண்டும் மற்றும் எழில் வாய்ந்த அணிகலன்களும் அடங்கும்.

சுப்பிரமணியர், விநாயகர்(சிறியது), திருவாசியுடன் கூடிய சுப்பிரமணியர், யோகேஸ்வரி, விநாயகர் (சற்றுப் பெரியது) அமர்ந்த நிலையிலுள்ள தேவி, சிறியநந்தி, சற்று பெரிய நந்தி, பைரவர், விநாயகர், ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் தட்சிணாமூர்த்தி (விநாயகர், முக்காலியுடன்) ஆகிய திருவுருவங்களுடன் எறிமணி, தூபக்கால், விளக்குத்தண்டு, கலசத்தண்டு, மணியின் கைப்பிடி ஆகிய மற்ற செப்புப் பொருட்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஒரு சுப்பிரமணியர் மயில் வாகனத்தில் அமர்ந்த நிலையில் திருவாசி இல்லாமலும், மற்றொரு சுப்பிரமணியர், திருவாசியோடு மயில் வாகனத்தில் அமர்ந்த நிலையிலும் உள்ளன. பைரவர் நின்ற நிலையில் பின்புறம் நாய் உருவோடு காணப்படுகிறார். பெரிய விநாயகர் வலக்காலைத் குத்திட்டு வைத்து, இடக்காலை மடக்கி வைத்து அமர்ந்த நிலையில் நான்கு கரங்களுடனும், மற்றொரு விநாயகர் உச்சிஷ்ட கணபதியாக, இடப்பக்கம் தேவியைத் தம் இடது தொடை மீது அமர்த்திய நிலையில் காட்சி தருகிறார். மற்றொரு சிறிய விநாயகரும் அமர்ந்த நிலையில் உள்ளார். தட்சிணாமூர்த்தி (முக்காலி மற்றும் விநாயகர் உருவங்களோடு ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்)

(ரூப்பது) வலக்காலைத் தொங்கவிட்டு, இடக்காலை மடக்கி அமர்ந்த நிலையில்; மேலிரு கரங்களில் மழுவையும், மலரையும் கீழிரு கரங்களில் அபயம் மற்றும் லோல முத்திரை காட்டியும் உள்ளார். இரு கால்களையும் மடக்கி வைத்து அமர்ந்த நிலையில் உள்ள யோகேசுவரியாகவும், சோமாசுகந்தர் தேவியாக அமர்ந்த நிலையில் உள்ள உமாவாகவும் மற்றும் அமர்ந்த நிலை தேவியாகவும் மூன்று தேவியர் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன.

மேலே கூறப்பட்டுள்ள அனைத்துச் செப்புத் திருமேனிகளும் கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவையாகும். இவைகளின் அளவு கீழ்க்காணுமாறு:

	உயரம்	அகலம்	விட்டம்	நீளம்
	செ.மீ.	செ.மீ.	செ.மீ.	செ.மீ.
	(1)	(2)	(3)	(4)
1. மயில் வாகனத்தில் சுப்பிரமணியர்	0.07	0.06		
2. திருவாகியுடன் கூடிய சுப்பிரமணியர்	0.10	0.08		
3. உச்சிஷ்ட விநாயகர்	0.08	0.06		
4. யோகேசுவரி	0.06	0.02		
5. விநாயகர் (பெரியது)	0.07	0.04		
6. அமர்ந்த நிலை தேவி (சிறியது)	0.05	0.02		
7. பைரவர்	0.07	0.03 $\frac{1}{2}$		
8. விநாயகர்	0.05	0.03 $\frac{1}{2}$		
9. தட்சிணாமூர்த்தி	0.06 $\frac{1}{2}$	0.03		
10. உமா (சோமாஸ்கந்தர்க்குழு)	0.05	0.01 $\frac{1}{2}$		
11. பெரிய நந்தி	0.05	0.03		
12. சிறிய நந்தி	0.04 $\frac{1}{2}$	0.02		
13. எறிமணி			0.11 $\frac{1}{2}$	0.22
14. பெரிய முக்காலி (ஒருகால் உடைந்துள்ளது)	(0.09 $\frac{1}{2}$)		0.08	

	(1)	(2)	(3)	(4)
15. சிறிய முக்காலி (ஒரு கால் உடைந்துள்ளது)	(0.06½)		0.05	
16. தூபக்கால்				1 20
17. விளக்குத்தண்டு	0.30			
18. கலசத்தண்டு (நான்கு துண்டு உடைந்துள்ளது)				0.25½
19. மணியின் கைப்பிடி (உடைந்து காணப்படுகிறது)	0.07½			

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இவ்வூர் பெருமாள் கோயிலின் பாதுகாப்பு அறையிலிருந்து கண்டெடுத்ததாகப் படைவீட்டு இரேணுகாம்பாள் கோயிலில் கீழ்க்காணும் செப்புத் திருமேனிகள் பாதுகாப்பாக வைத்துப் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

உயரம் அகலம்
பீடத்துடன் செ.மீ.
செ.மீ

1. அம்மன் மூன்றுவளைவுகளில் (திரிபங்கத்தில்) நின்ற கோலம் கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டு	0.44	0.10
2. தனி அம்மன் மூன்றுவளைவுகளில் (திரிபங்கமாக நின்ற நிலை கி.பி. 10, 11-ஆம் நூற்றாண்டு	0.59	0.12½
3. சோமாஸ்கந்தர், (சிவன், உமை ஒரே பீடத்தில் அமர்ந்த நிலை, கந்தருக்கு இடம் உள்ளது உருவம் இல்லை) கி.பி. 10 - 11-ஆம் நூற்றாண்டு	சிவன் 0.49	0.17
	உமை 0.42	0.11

தனி அம்மன் மற்றும் சோமாஸ்கந்தர் திருமேனிகள் சோழர் காலத்தில் இங்கு அமைக்கப் பெற்றிருந்த கோயிலைச் சார்ந்ததாக இருக்கலாம். அக்கோயில் இவ்வூரில் எந்த இடத்தில் அமைந்திருந்தது என்பது தெரியவில்லை,

அம்மையப்பீசுவரர் கோயில் அடித்தளக் குழி தோண்டுகையில் கிடைத்த அணிமணிகள் தற்போது போளூர் வட்டாட்சியர் கருவூலத்தில் பாதுகாப்பாக வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. 1996ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 20-ஆம் நாள் அவ்வாட்சியர் அலுவலகத்தில் அவற்றை இக்கட்டுரையாசிரியர் ஆய்வு செய்த போது கீழ்க்காணும் அணிமணிகள் கண்டறியப்பட்டன.⁵ இவை பற்றிய பட்டியல் அரசிதழிலும் வெளிவந்திருக்கிறது.⁶ இவ்வணிமணிகள் சம்புவராயர் காலத்தியதே ஆயினும், சோழர் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்படுகின்ற அணிமணிகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராயத்தக்கவை. சோழர் கால முடிவுக்குப் பின்னர் தலையெடுத்த சம்புவராய மன்னர்களும் சோழர் காலக்கலைப்பாணியையே அணிகலன்கள் செய்வதிலும் கையாண்டிருக்கிறார்கள் என்பது இவை மூலம் தெரிய வருகிறது.

பொன்னால் செய்யப் பெற்ற கிரீடம், கடகம், கால்தண்டை சங்கிலி, சங்கு, சங்கரம், அபயஹஸ்தம், தங்க ஒட்டியாணம், தங்க நாக பொட்டு; தரம் குறைந்த பொன்னால் உருவாக்கப் பெற்ற பொன்சரடு, கைகாப்பு, காதணி, நெல்லிக்காய் மணிகள், வெள்ளி திருமன், தாலிகுண்டு, புல்லாக்கு, பொட்டு, காதணி, கண்மலர், ஒட்டியாணம்; தற்பவளங்கள் உருண்டை, சன்ன முத்துக்கள் அகலமோதிரம், கூட்டு மோதிரம், குண்டு மோதிரம், செம்புகல் பதித்த இராமர் பட்டாபிஷேகப் பதக்கம் (16 குச்சுக் கம்புகள் மற்றும் 16 பலச்ச வைரம் பதிக்கப் பெற்றது) ஆகிய அணிகலன்கள் வியந்து பாராட்டத் தக்கவை.

அணிகலன்களின் பட்டியல் கீழே தரப்பட்டுள்ளது

வ.எண்

அணிகலனின் பெயர்

1. பொன் கை கடகம், உட்புறம் சிறிது அரக்கு உள்ளது 3
2. அரக்கு வைத்த பொன் தாலி, தண்டை 2 (பாடகம்) நண்டு பாகங்களாக (திருகு சொரை அரக்கு உள்பட)
3. தங்க ஒட்டியாணம் குமிழ் 3 உள்பட கைவங்கி மூன்று தொங்கலுடன் மூன்று முத்துள்ளது.
4. தரம் குறைந்த பொன் சரட்டில் கோர்த்த பொன் பொட்டு 1

அ) சதுரவில்லை திருகு சொரையுடன் உள்ளது.

ஆ) தரம் குறைந்த பொன் சரடு திருகாணி சொரையுடன் அறுந்துள்ளது 1

இ) தரம் குறைந்த பொன்சரடு இருபுறமும் பொன் தடை பொன் சதுர முகப்பு திருகாணி சொரையுடன் அறுந்துள்ளது.

ஈ) தரம் குறைந்த பொன் சரட்டில் திருமாங்கல்ய கோர்வை ஒன்று இதில் சதுர முகப்பு சொருகுகறை திருகாணி ஒரு அரக்கு மாங்கல்யம் அரக்கு குண்டு 2, வரிமண் 1 இதில் உள்ளன.

5. பொன் கை காப்பு இரண்டு (தரம் குறைந்த பொன்)

6. பொன்கை காப்பு -2 (தரம் குறைந்த பொன்)

7. சாதாகடகம் -3 (தண்டை அரக்கு உட்பட)

8. அபய ஹஸ்தம்-1 கெம்புகல்-5 பச்சைகல்-2 பதித்தது. பொன் எடை-11.000; 5 குச்ச சிகப்பு எடை 100.00; 2. பச்சைக்கல், எடை 10.00; பின்புறம் வெள்ளிக் கம்பியால் கல் பதித்த முத்திரை முறுக்கப் பட்டுள்ளன.

9. மாங்கல்யபொட்டு இரண்டு

10. கெம்புகல் பதித்த ராமர் பட்டாபிஷேகப் பதக்கம் (அரக்கு உட்பட) பதக்கத்தின் பின்புறம் பொன் நகாசு வேலை செய்தது, மேல் வளையத்தில் இரண்டு குச்ச கம்பு, ஒன்று பலச்சை வைரம் உள்ளது. பதக்கத்தில் சுற்றிலும் 15 பலச்சை வைரம், 14 குச்சகம்புகள் பதிக்கப்பட்டுள்ளது.

குச்சகம்புகள் 16 × 50 800.00 கிராம்

பலச்சவைரம் 16 × 60 980.00 கிராம்

எடை 1,760.00 கிராம்

பொன் எடை 16.000 கிராம்.

கிராம் ரூ.380 $\times$ 16 = 6,080,00 ரூபாய்

11. மார்பகப் பதக்கம் அரக்கு வைத்தது.
12. உடைந்த கை காப்பு அரக்குடன் நண்டு துண்டுகள்
13. அழுக்கு அரக்கு உள்பட பொன் உம்பிசத்தில் 80,900ல் கல் இழைத்த உடைந்த பதக்கம் ஒன்று, நல் முத்துக்கள் மூன்று $\times$ 1000 குச்சு கம்பு (சிவப்பு) 1 - சுமார் 4கேரட், 4000.00; குச்சுகம்பு சிறியது - 6 மதிப்பு ரூ. 25 பலச்சை வைரம் - 10 மதிப்பு ரூ. 60, புஷ்பராகதரப்பு-2 உடைந்த முத்துக்களின் மேல் 5 சதவீதம் பாகம் ஆறு உள்ளது. பதக்கங்கள் மிகவும் பழுதடைந்துள்ளது.
14. பொன் மாலை ஒன்று, அரக்கு வைத்த பொன் கால்தண்டை 2
15. கர்ண வளையம், திருகாணியுடன் 3/கொப்பு அரக்கு உள்பட
16. (பொன் எடை 1500 கிராம்) பொன் தேன் கூடு அரக்குடன்-4
17. குண்டு 4, வெள்ளி தாலி குண்டுகள்-4 பொன் மோதிரம்
18. திருமாங்கல்ய கம்பி அறுந்தது (3 பொட்டு 2 குண்டு 1 தாலி உள்பட) அரக்குடன்.
19. மூன்று குச்சுகம்பு பதித்த பொன் பொட்டு தொங்கல்-1 மூன்று குச்சுகம்பு - ரூ. 375.00 பொன் எடை 1500 மதிப்பு ரூ. 360.00
20. தரம் குறைந்த பொன் நெல்லிக்காய் மணிகள் - 91 அரக்கு செம்பு குழாய் உட்பட பொன் எடை மதிப்பு கிராம் 160.00
21. மோகன மாலை குண்டுகள் அரக்குடன் -118, மதிப்பு கிராம் 250 பொன் எடை 8,000 கிராம்.

22. வெள்ளி திருமன் ஸ்ரீசொர்ணம் பொன்னால் ஆனது பொன் எடை 0.100 கிராம் - ரூ. 300 வெள்ளி எடை 0.200-கிராம், 1.20 கிராம் ரூ. 6 வீதம்
23. தங்கம் நாகபொட்டு ஒரு முத்துடன் கூடியது, கிராம் ரூ. 240 வீதம்
24. மோதிர முத்து அரக்குடன் 1, மதிப்பு கிராம் ரூ. 240
25. (சிகாமணி மகுடம் அரக்குடன்) சிறிய கிரீடம் அரக்குடன் பொன் எடை - 1,500 மதிப்பு 1 கிராம் ரூ. 240
26. பொன் குண்டின் பாகங்கள் 2 கிராம் ரூ. 240 வீதம்
27. காதணி இரண்டு (தரம் குறைந்த பொன்) கிராம் ரூ. 240
28. வெள்ளிபுல்லாக்கு-4 தரம்குறைந்த பொன்புல்லாக்கு 2
29. வெள்ளி பொட்டு 3, எடை மதிப்பு ரூ. 4.20 வீதம்
30. கல்விழைத்த பொன் பதக்கம் -1 இதில் 4 நல்முத்து பதிக்கப்பட்டு கெட்டு விட்டது 4 குச்சகம்பு உள்ளது. பொன் எடை - 3000 கிராம்; 1 கிராம் - ரூ. 360, 4 குச்சகம்பு-100
31. பொன் வளையம் - 3
32. வெள்ளிக்காதணி, திருகாணி பாகங்கள் 11, கிராம் ரூ. 6
33. கண்மலர் 3 (தரம் குறைந்த பொன்) கிராம் ரூ. 100
34. வெள்ளி ஒட்டியாணம் (வங்கி) கிராம் மதிப்பு ரூ. 6
35. வெள்ளிபட்டை கைகாப்பு 2 கிராம் மதிப்பு ரூ. 6
36. பட்டை ஒட்டியாணம் 1 ஜதை (வெள்ளி) கிராம் மதிப்பு ரூ. 6
37. அரைஞாண்கொடி ஒன்று (வெள்ளி) மதிப்பு கிராம் ரூ. 6
38. வெள்ளி கால் தண்டை 4 துண்டுகள் கிராம் மதிப்பு ரூ. 6

39. வெள்ளி மெட்டி 3
40. அகலமோதிரம் 1 ஜதை, வெள்ளி கிராம் ரூ. 6
41. கட்டு மோதிரம் அரக்குடன் (வெள்ளி) -11, வெள்ளி எடை 12,000, 1 கிராம் ரூ. 6 வீதம்
42. திருநாமம் -12 வெள்ளி கிராம் ரூ. 6
43. குண்டுமோதிரம் 3 (அல்லது கால் மெட்டி) வெள்ளி கிராம் ரூ. 6
44. வெள்ளிச் சிமிழ் உடைந்த இரண்டு பாகம்
45. வெள்ளி கண்மலர்கள் 19 கிராம் ரூ. 5
46. குண்டு காதணிகள் ஒரு ஜதை வெள்ளி எடை 6 கிராம்
47. வெள்ளி முத்துக்கள் அரக்குடன், வெள்ளி எடை 1 கிராம் ரூ. 6 வீதம்
48. வெள்ளிமோப்பு 1, திருகாணி உள்பட கிராம் ரூ. 6 வீதம்
49. நல் முத்துக்கள் 47
50. உடைந்த வெள்ளியாபரண துண்டுகள் மற்றும் நல்முத்து துண்டுகள் உள்பட, வெள்ளி எடை ரூ. 6 வீதம்
51. செப்பின்மேல் தங்கமுலாம் பூசிய பொட்டுள்ள 3, மற்றும் உடைந்த செப்பின் மேல் தங்கமுலாம் பூசிய தாலிபொட்டுகள் 3 துண்டுகள், காதணி முத்து பதித்த செம்பு 1 ஜதை, செம்பு கலையத்தின் உடைந்த பாகங்கள் 3, இதில் முத்துக்கள் போய் உள்ளது. அனைத்திற்கும் மதிப்பில்லை.
52. நல் பவளங்கள் உருண்டை 54.
53. பவளங்கள் மிகவும் வண்ணம் அழிந்தது
54. ஸ்படிக மணிகள் மொத்தம் 36
- அ) கிருஷ்ணவைரீயம் -1 (கருநீலம்)
- ஆ) கோமேதகம் மணி

இ) செவ்வந்தி மணி

ஈ) வெள்ளி மணி 1, மற்றவை 32 மதிப்பற்றவை

55. கிளிஞ்சலால் ஆனது 64

56. சன்ன முத்துக்கள் -64

57. பொன்சூரிய பிரபை சந்திர பிரபை, பின்புறம் பொன், வளையம் சிறியது (பிஜ கீர்த்தி -2) கிராம் ரூ. 400

58. வெள்ளி உம்பிசத்தில் கல் வைத்த பதக்கம் 1, இதில் நல் முத்தும் 1 பெரிய குச்சகம்பும், 5 சிறிய குச்ச கம்பு களும் உள்ளன.

59. அபய அஸ்தம் 1, பின்புறம் பொன் வளையத்துடன் கிராம் ரூ. 400 மதிப்பு

60. பொன் சங்கு கிராம் ரூ. 400 மதிப்பு

61. பொன் சக்கரம் கிராம் ரூ. 400 மதிப்பு

62. பொன்னால் ஆன அரை கிரீடம், கிராம் ரூ. 400 மதிப்பு

63. வெள்ளி திருநாமம் -1, ஒட்டியாணம் துண்டுகள் கண்மலர் -1, காதணி -1 ஜதை, வெள்ளி எடை 60 கிராம் ரூ. 5 வீதம்

64. பொன் காது வளையம் -2, பொன் ஞானகுழாய்-2, பொன் குப்பா-1, பச்சைக்கல் வைத்த சிறிய மோதிரம் -1 பொன் எடை கிராம் ரூ. 300 பச்சை கல் ரூ. 5 வீதம்

மேற்காணும் திருமேனிகள் மற்றும் அணிகள் போன்று தமிழகத்தின் முக்கிய ஊர்களின் கோயில்களில் சம்புவராயர்கள் காலத்தில் இருந்திருக்கலாம் என்று ஊகிக்க இடமேற்படுகிறது. இவை மன்னர் குடும்பத்தினர், உயர் அதிகாரிகள் குடும்பத்தினர் மற்றும் சாதாரண பொதுமக்கள் ஆகியோரால் அளிக்கப் பெற்றவையாக இருக்கலாம். இவ்வாறு கொடை அளிக்கின்ற அளவுக்கு மக்கள் செல்வச் செழிப்புடனும், இறை அன்போடும், கலை உணர்வோடும், தொழில் நுட்பத்தோடும் சம்புவராய மன்னர்கள் காலத்திலும் வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பதை நம்மால் உணர முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. S.I.I. Vol. I, Nos. 78-80

2. Ibid. No. 78, டாக்டர் கோ. தங்கவேலு. இல.தியாகராசன் சம்புவராயர் வரலாறு, பக்கம் 327-330

3. சம்புவராயர் வரலாறு; பக்கம் 330

4. டாக்டர் கோ. தங்கவேலு. இல. தியாகராசன், சம்புவராயர் வரலாறு, பக்கம் 327 அடிக்குறிப்பு. இக்கட்டுரை ஆசிரியராலும் நேரிடையாகப் பார்வையிடப்பட்டது.

5. இக்கட்டுரை ஆசிரியர் ஆய்வு செய்தபோது தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, ஆர்க்காடு காப்பாட்சியர் திரு. து. துளசிராமன்; சென்னை பதிவு அலுவலர் திரு. மா. சந்திரமூர்த்தி; நிழற்படக் கலைஞர் திரு. ஸ்ரீதரன்; போளூர் வட்டாட்சியர்; கருவூல அலுவலர்; ஸ்ரீவேணுகோபால சுவாமி டிரஸ்ட்டைச் சேர்ந்த திரு. சேகர்; இரேணுகாம்பாள் கோயில் செயல் அலுவலர் ஆகியோர் உடன் இருந்தனர்.

6. திருவண்ணாமலை சம்புவராயர் மாவட்ட அரசிதழ் ஜூலை 7 1995 (யுவ, திருவள்ளூர் ஆண்டு - 2026 வைகாசி 24) எண். 6

வெள்ளலூர் : யவனர் வாணிகத்தால்

எழுச்சி பெற்ற வேள் நகர்

(சங்க காலம்)

ஆர். பூங்குன்றன்
காப்பாட்சியர்

கொங்குநாடு மலைகளும், காடுகளும் நிறைந்த நாடு. இந்நாட்டில் காட்டு வளமும், மலை வளமும் குறிப்பிடத்தக்கவை. பாலக்காட்டுக் கணவாய் கொங்கு நாட்டு வரலாற்றை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்காற்றியது. நாற்பது கிலோ மீட்டர் தொலைவு பரந்து கிடக்கும் பாலக்காட்டுக் கணவாயிலிருந்து பல பெருவழிகள் தமிழகத்தின் பிற்பகுதிகளுக்குச் சென்றன. ஒரு பெருவழி மதுக்கரை, வெள்ளலூர், சூலூர், காங்கேயம், கருவூர், குளித்தலை, உறையூர் வழியாகப் பூம்புகாரைச் சென்றடைந்தது. இதற்கு இடைக்காலக் கல்வெட்டில் 'கொங்கப் பெருவழி' என்று பெயர். இந்தப் பெருவழிகள் சங்க காலந்தொட்டு வழக்கத்திலிருந்து தலைதான் என்பதற்கு இப்பெருவழிகளில் கிடைக்கும் ரோமானிய காசுகளும், கைவினைப் பொருட்களும் சான்று.

வெள்ளலூரில் ரோமானியர் காசுகள் மட்டுமின்றி அவர்கள் விட்டுச் சென்ற அணிகலன்களும் கிடைத்துள்ளன. இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும், சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இவ்வூரில் நானூற்றுக்கும் அதிகமான ரோமானியக் காசுகள் கண்டெடுக்கப் பெற்றன. மேலும் அணிகலன்களும் கிடைத்துள்ளன. இவ்வணிகலன்களில் கணையாழி, கல் பதித்த கணையாழி தாயத்துகள் ஆகியவை அடங்கும். இவை அனைத்தும் பொன்னால் செய்யப் பெற்றவை. இவை மட்டுமின்றி குதிரையின் உருவம் வடிக்கப் பெற்ற கார்னீலியன் கல்லும் கிடைத்துள்ளது. இப்பொருட்கள் அனைத்தும் வெள்ளலூரில் ஆட்சி செய்த வேளார்களுக்குத் திறையாகக் கிடைத்தவை. அல்லது யவன வணிகர்கள் அளித்த பரிசுப் பொருட்களாகவும் இருக்கலாம்.

வெள்ளலூரில் கிடைத்த தொல்பொருட்களைச் சமூக வரலாற்றுப் பார்வையில் அணுகுதல் அவசியம். கொங்கு நாட்டில் மட்டுமின்றி தமிழகத்தில் கிடைத்த தொல்பொருட்களில் பொன் அணிகலன்கள் இவ்வூரில்தான் மிகுதியும் கிடைக்கின்றன. கருவூரிலும் இந்த அளவு பொன் அணிகலன்கள் கிடைக்க காரணம் இருந்திருக்க வேண்டும்.

இதைக் கண்டறிய ஒப்பாய்வு நெறிகளையே துணை கொள்ள வேண்டியுள்ளது. சிந்துவெளி வாணிகம் பற்றி வந்துள்ள அண்மைக்கால ஆய்வுகளில் கண்டுள்ள முடிவுகள் வெள்ளலூர் அணிகலன்களின் சமூக வரலாற்றுப் பின்னணியை விளக்க உதவும்.

கொங்கு நாடு யவனர்களுடன் கொண்டிருந்த வாணிகத் தொடர்பில் வெள்ளலூர் பெரும்பங்கு வகித்தது. அங்கு கிடைத்தப் பொருட்கள் மூலம் அவ்வூர் பண்டை நாளில் பொருளியல் வளத்தில் மேம்பட்டிருந்த தன்மை புலப்படாமல் போகாது. அவ்வூரில் கிடைத்த பொருட்களில், அப்போலோ கணையாழி, புலி உருவம் பொறித்த கணையாழி, மகரக் கணையாழி, தலைவாரும் யவனப் பெண்ணின் உருவம் பொறித்த கணையாழி, யானை உருவம் பொறித்த தாயத்து, மாட்டின் உருவம் பொறித்த தாயத்து, குதிரை மேயும் நிலையில் வடிக்கப் பெற்ற கார்னீலியன் மணி ஆகியவை கிடைத்துள்ளன. பாளையம் (வெள்ளலூர் செட்டி பாளையம்) என்ற ஊரில் யவன அரசன் தலை பொறித்த தங்க மெடல் கிடைத்துள்ளது. அதில் பெரில் என்ற கல் பதிக்கப் பெற்று உள்ளது. இப்பொருட்கள் அனைத்தும் பொன்னால் செய்யப் பெற்றவை. இவை மட்டுமின்றி பொன் தட்டு, யவனக் குதிரை வீரன் உருவம் பொறித்த பொன் கணையாழி ஆகியவையும் கண்டெடுக்கப் பெற்றன. இந்த அளவிற்கு அணிகலன்கள் கருவூரில் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. அதனால் வெள்ளலூர் கருவூரைப் போலவே சிறந்த வாணிக மையமாக விளங்கியிருக்க வேண்டும் எனலாம்.

மேலைக் கடற்கரைப் பட்டினங்களுக்கு வந்த யவன் வாணிகர்கள் பாலக்காட்டுக் கணவாய் வழியாகக் கொங்கு நாட்டின் ஊடே பயணம் செய்து தமிழகத்தின் பிற்பகுதிகளில் உள்ள நகரங்களுக்குச் சென்றனர். பாலக்காட்டுக் கணவாயினை ஒட்டியுள்ள வெள்ளலூர் காங்கயம் பகுதி, பழனி, ஆனைமலைப் பகுதி ஆகியவற்றில் ரோமானியர் காசுகள் மிகுதியாகக் கிடைக்கின்றன. தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி இந்தியாவின் பிற்பகுதிகளிலும் இந்த அளவு ரோமானியக் காசுகள் கிடைத்ததில்லை. ராபர்ட் சுவல் நூலிலும், இந்தியத் தொல்லியல் ஆண்டறிக்கைகளிலும் கிடைக்கும் செய்திகளைக் கொண்டு மேலை நாட்டு யவன் வாணிகத்தில் கொங்கு நாடு குறிப்பாக இப்போதைய கோவை மாவட்டம் பெரும் பங்காற்றியது என்று கொள்ளலாம். வாணிகத்தில் மேற்கையும், கிழக்கையும்

இணைத்த அலெக்ஸாண்டரியாவை ஜூலியஸ் சீசர் தம் ஆதிக்கத்தில் கொண்டு வந்த பின் கொங்கு நாட்டுப் பெருவழிகளில் யவனர் பயணம் செய்திருக்க வேண்டும் என்பர். சிக்காக்கோ பல்கலைக் கழகம் வெளியிட்ட தென்னாசிய வரலாற்றுப் பூகோளப் படம் என்ற நூலில் இப்பெருவழி அமைந்திருந்த தன்மை பற்றி வரைந்து காட்டியுள்ளார்.

இப்பெருவழியின் மேற்கு முனையில் வாயில் நகரமாக வெள்ளலூர் அமைந்திருந்தது. அதனால் அவ்வூர் தலைமை சான்ற ஊராக எழுச்சி பெற்றது. அவ்வூரின் வளத்தால் அங்கு வாழ்ந்த தொல்குடித் (Lineage Chiefs) தலைவர்கள் வேளிராக எழுச்சி பெற்றனர். அதனால் அவ்வூர் வெளிலூர் (வேளூர் என்பதன் வேறு வடிவம்) என்று அழைக்கப் பெற்றது. வேளிலூர் என்று கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப் பெறுகின்றது. இதனை வேளிலூர் என்றும் கொள்ளலாம். வேளிலூர் என்பதை வேள் + இல் + ஊர் என்று பிரித்துப் பார்க்கும் போது அவ்வூர் பண்டை நாளில் வேளில் என்று அழைக்கப்பெற்று இடைக் காலத்தில் 'ஊர்' என்று அடைமொழி சேர்க்கப் பெற்று வேளிலூர் என்று அழைக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும். வேளில் என்ற பெயர் வேளிர் நகரம் என்பதுடன் தலைமையிடம் என்ற பொருளையும் தரும். தலைமையிடம் உருவாக்கம் உள்ளூர் வாணிகத் தொடர் பினால் 'மட்டுமின்றித் தொலைதூரக் கடல் கடந்த நாடுகளுடன் கொண்டுள்ள வாணிகத் தொடர்பினாலும் ஏற்படும் வாய்ப்புண்டு என்பர். உள்ளூர் வாணிக மையங்களுடன் தலைமையிடம் கொள்ளும் தொடர்பு குறைவாகவும் பொருளியல் அரசியல் ரீதியில் முக்கியத்துவம் அற்றதாகவும் விளங்கும் என்றும் கருதுகின்றனர்.

பெருவழிச் சந்திப்பில் இருப்பதால் ஓர் ஊர் தலைமையிடமாக விளங்கும் என்பர். இவ்விருநிலைகளும் வெள்ளலூர்க்குப் பொருந்தும். வெள்ளலூரில் கிடைக்கும் தொல்பொருட்கள் அனைத்தும் அவ்வூர் யவன உலகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது என்பதை வலியுறுத்தும். உள்ளூரில் உற்பத்தி ஆகும் பொருட்களை யவனர்களுக்கு விற்பனை செய்யும் தாவளமாக அது எழுச்சி பெற்றது. இவ்வெழுச்சியும் யவனர் வாணிகத்தினால் உருவாயிற்று என்பது அங்கு கிடைக்கும் பொருட்களால் உறுதிப்படுகிறது. வேறுபட்ட சுற்றுச்சூழல் சந்திக்குமிடத்திலும் வாணிக நகரங்கள்

உருவாவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு என்பர். முல்லையும் மருதமும் சந்திக்குமிடத்தில் கருவூர் உருவாயிற்று, அந்த நிலை வெள்ள லூர்க்கும் பொருந்துமா என்பது தெரியவில்லை.

கொங்குநாடு யவனநாட்டுடன் வைத்திருந்த வாணிகத் தொடர் பினால் பொருள் வளத்தில் மேம்பாடடைந்தது. பெருவழிகளில் இருந்த சில ஊர்களில் பொருள் வளத்தினால் வேளிர் என்ற அரசியல் தலைவர்கள் உருவானார்கள். பொதினியில் ஆவியர் குடி வேளிரும், வெள்ளலூரில் வெளிமான் குடி வேளிரும் கொடுமணத்திலும் கருவூரிலும் கொங்கு வேளிரும் எழுச்சி பெற்றனர். கொடு மணத்தில் வேள் என்ற அடைமொழியுடன் கூடிய பெயர்கள் பொறிந்த பாணை ஓடுகள், கருவூரில் 'வெளி' 'வேள்' என்ற அடை மொழியுடன் கூடிய பெயர் கொண்ட கணையாழிகள் கிடைத்தன. அதனால் கொங்கில் சேரர் வருகைக்கு முன் பெருவழி வாணிக மையங்களிலும் பிற வாணிக மையங்களிலும் வேளிர் ஆட்சி நடை பெற்றது எனலாம். சேரர்கள் கிமு முதல் நூற்றாண்டு அல்லது கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு ஆகிய காலகட்டத்தில் கொங்கு நாட்டினைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் கொண்டுவந்திருக்க வேண்டும். சேரர்களுக்கு முன் கொங்கில் வேளிர் ஆட்சியே நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். அவர்களுள் ஒரு குடியினர் வெள்ளலூரில் ஆட்சி செய்திருக்க வேண்டும்.

வெள்ளலூர் இடைக்காலக் கல்வெட்டுகளில் வெளிலூர் என்று அழைக்கப் பெறுகின்றது. அதற்குத் தென்னூர் என்றும் அக்காலத்தில் வழங்கப் பெற்றது. தென்னூர் என்ற பெயர் நொய்யலுக்குத் தெற்கில் அமைந்திருந்தால் உருவான பெயர். இப்பெயர்களில் வெளிலூர் என்ற பெயர் குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பெயர்க்கும் வேளிர்ச்சும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. சங்க இலக்கியத்தில் வெளியன், வெளிமான், ஆகிய பெயர்கள் வேளிர் மரபினைச் சேர்ந்தவர்களைக் குறித்து வந்தன. இது குறித்து துரை. அரங்கசாமி விளக்கியுள்ளார்.

கொங்கில் வெள்ளலூர், பொதினி, நன்னூர், கொடுமணம் (கொடுமணல்) ஆகிய ஊர்கள் பண்டைய நாளைய இடைப்புலப் பெருவழிகளில் அமைந்திருந்த வேள் ஊர்கள். இவ்வூர்களில் கிடைக்கும் பண்டைய காசுகள், அழகிய அணிகலன்கள் போன்றவை

ஈகை (Prestigious Goods) அரிய நன்சுவர்கள் இவற்றை இந்த ஊர்களில் ஆட்சி செய்த வேளர்களுக்கு யவன வாணிகர்கள் பரிசுப் பொருட்களாகக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். இவ்வூர்கள் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பாலக்காட்டுக் கணவாயின் அருகில் அமைந்திருந்த ஊர்கள். கணவாயிலிருந்த பண்டைய ஊர்களில் வேள் ஊர்களில் மட்டுமே யவனர் தந்த வினைமாண் நன்சுவர்கள் கிடைத்துள்ளன. அதனால் யவனர்கள் இவ்வூர்களில் தங்களுடைய தாவளங்களை அமைத்திருந்தனர் எனலாம். அதற்கும் அப்பாலுள்ள நகரங்களுக்கோ ஊர்களுக்கோ சென்றதற்கான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. கருவூரில் யவனர் அணிகலன்கள் கிடைப்பதற்குக் காரணம் அது சேரர் தலைநகரமாக விளங்கியமையாலாகும். அதனால் யவனர்கள் பாலக்காட்டுக் கணவாயிலிருந்த வேளிர் நகரங்களுக்கு மட்டும் வந்து கொங்கு நாட்டு அணிகலன்களை வாங்கிச் சென்றார்கள் என்று கருத வாய்ப்பு உண்டு. யவனர்கள் கொண்டு வந்த காசுகள் மட்டுமின்றி கவின் மிகு அணிகலன்களும் அங்கு கிடைத்தமைக்குக் காரணம் யவனர்கள் அங்கு வாழ்ந்த வேளர்களுக்குப் பரிசுப் பொருட்களாக ஈகை அரிய நன்சுவர்களைக் கொடுத்தமையால் ஆகும்.

1. Himansh Praba Ray, Monastery and Guild.
2. Joseph E. Scwartz berg, A Historical Atlas of South Asia.
3. Shereen Ratnagar, Encounters : The Westerly Trade of the Harappa Civilization.
4. S. Suresh, Roman Antiquities in Tamil Nadu.

பாலி மொழி பெற்ற தமிழ்ச் சொற்கள்

முனைவர். சு. சௌந்தரபரண்டியன்

காப்பாட்சியர்

அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகம், சென்னை.

பாலி மொழி என்பது இப்போதைய பீகார் மாநிலத்தில் முன்பு பேச்சு மொழியாக இருந்த ஒரு மொழி.

புத்த மதத்தில் அடிப்படை நூற்கள் யாவும் பாலி மொழி யிலேயே உள என்பது அறியத்தக்கது.

இவ்வாய்வில் சில பாலிச் சொற்கள் தமிழிலிருந்து வந்த வகையைப் புலப்படுத்தலாம்.

சமம் என்ற தமிழ்ச்சொல், பாலியிலும் அப்படியே சமம் என்றே ஆளப்படுகிறது.

காகம் தமிழில் காக்கையைக் குறிக்கும் போது, பாலியில் காக என்ற சொல் காக்கையைக் குறிக்கிறது.

மது என்ற சொல் தமிழிலும் பாலியிலும் தேன் என்ற ஒரே பொருளைக் குறிக்கிறது.

வாரி என்ற சொல் தமிழில் மேகத்தைக் குறித்து, ஆகுபெயராக நீரையும் சுட்டும்; பாலியில் வாரி என்ற சொல் நேரடியாக நீரைக் குறிக்கிறது.

யாம் என்ற சொல், மயம் என்று முன்பின்னாகத் தொக்க போலியாக அதே தமிழ்ப் பொருளில் பாலியில் உள்ளது. மயம் என்று பாலிக்குப் போன சொல், சிறிது மாறி, வயம் என்று வட சொல்லுக்குப் போய்விட்டது. வடமொழியில் வயம் என்றால் 'நாம்' என்பதே பொருள்.

வாயின் கீழே உள்ளது கழுத்து அல்லவா? இப்பொருளில் கீழ்வாய் என்ற தமிழ்ச்சொல், கீவா என்று பாலியில் கழுத்தைச் சுட்டுகிறது. பாலியிலிருந்த கீவா என்ற சொல்லே, வடமொழிக்குச் சென்று கிரீவா என்று கழுத்தைச் சுட்டுகிறது.

மூலம் என்ற தமிழ்ச்சொல், மூல என்ற பாலிச்சொல்லை ஈன்றுள்ளது.

கதை என்று தமிழில் சொல் இருக்க, அதுவே, பாலியில் கதா என்று சென்றுள்ளது.

மணி என்ற சொல் கல்லாபரணத்தைத் தமிழில் குறிக்கிறது; பாலியில் எல்லா ஆபரணங்களையும் குறிக்கிறது. மணி என்ற கல்லாபரணம், கிமு. 3-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே கோவையைச் சேர்ந்த கொடுமணல் என்ற பகுதியில் செய்யப்பட்டதற்கான தொல்பொருட் சான்றுகள் கிட்டியுள்.

போத்தகம் என்ற தமிழ்ச் சொல்லே பாலியில் போத்தக என்று வழங்குகிறது. வடமொழியில் புஸ்தக என்று உள்ளது இதே தமிழ்ச்சொல்லே,

ஆசிரியர் என்ற தமிழ்ச் சொல் ஆச்சரிய என்று பாலியில் உளது. ஆச்சார்ய என்று இதுவே வடமொழியில் வழங்குகிறது.

கண் என்றால் குழி என்று ஒரு பொருள் தமிழில் உண்டு. தோண்டுதல் என்ற பொருளில் கண் என்ற இதே சொல் பாலியில் எழுதப்படுகிறது.

அதிகம் என்ற தமிழ்ச்சொல், பாலியில் அதிக என்று ஆளப் படுகிறது.

சித்தம் என்றால் அறிவு என்று தமிழில் பொருளாகும்; சித்தர் என்ற சொல் அப்படி வந்ததுதான். பாலியில் சித்த என்றால் அறிவு என்பது பொருள்.

சரம் என்றால் அம்பு என்று தமிழில் கருத்தாகும். இதே பொருளில் ஸர என்று பாலியில் ஒரு சொல் உளது; வடமொழியில் ஷர என்பார்கள்.

சங்கு (conch) என்ற தமிழ்ச்சொல்லே, சங்க என்று பாலியில் நுவலப்படுகிறது. ஷங்க என்று வட மொழியில் எழுதப்படுவதும் இதே தமிழ்ச்சொல்லே.

கிலம் என்றால் எள் என்பது (sesame) தமிழ்ப்பொருள்; பாலியிலும் கில என்பது எள்ளையே குறிக்கிறது.

சங்கம் என்றால் தமிழில் சபை, கூட்டம் என்று பொருள்; இதே பொருளில் சங்க என்று பாலியில் ஆளப்படுகிறது.

சூரியன் மேற்கே சாயுங்காலம், தமிழில் சாயுங்காலம் என்று சுட்டப்படும்; இதுவே பாலியில் சாயம் எனப்படுகிறது.

வடமொழியில் ஆம்ரபலம் என்றால் மாம்பழத்தைக் குறிக்கும். இந்தச்சொல் வடமொழிக்கு எப்படி வந்தது? தமிழில் உள்ள மாம்பழம் என்ற சொல், சிறிது மாற்றமடைந்து அம்பபலம் என்று பாவிக்குச் செல்ல, பிறகு ஆம்ரபலம் என்று வடமொழிக்குத் தாவியது!

பாலியில் கிலன்த்த என்று ஒரு சொல் உளது: களைப்படைந்த என்பது பொருள். கிலான்த்த என்று இதே சொல் வடமொழியில் வருகிறது. இவற்றுக்கெல்லாம் மூலம் கிலம் என்ற தமிழ்ச்சொல்லே. கிலமானது என்றால் பழுதுப்பட்டது, சிதிலமானது என்று இன்றும் தமிழில் வழங்குப. கிலமானசுவடி என்றால், சிதைந்த, பழுதுபட்ட சுவடி என்பது பொருள்.

நிரையம் என்றால் நரகம் (hell) என்று தமிழில் பொருள்; இதே பொருளில் நிரைய என்று பாலியில் பேசப்படுகிறது.

“கம்” மென்று இரு” என்றால், பொறுமையாக இரு என்று தமிழில் பொருளாம். இதுவே, வடமொழியில் க்ஷம் என்று புகலப்படுகிறது.

வங்க என்றால் வளைந்தது என்று பாலியில் சொல்கிறார்கள்; வக்ர என்று வடமொழியில் இதுவே வழங்குகிறது. இவற்றுக்கு மூலம் தமிழ்; வங்குதல் என்றால் வளைதல் என்று தமிழில் பொருள் உண்டு; அதன் அடிப்படையில்தான், வங்கம் என்ற சொல் நாவாயைக் குறித்தது. தமிழிலிருந்து தெலுங்கு மொழிக்கும்

இச்சொல் சென்றுளது. வங்கிகொனி என்றால் தெலுங்கில் வளைந்து என்பது பொருள்.

காயம் என்ற தமிழ்ச்சொல்லுக்கு உடல் என்பது பொருள் 'காயமே இது பொய்யடா' என்ற வரியையும் நோக்கலாம். பாலி மொழியில், இதே பொருளில் காய என்ற சொல் பயன்படுகிறது.

காலமானார் என்றால் இறந்தார் என்று தமிழில் பொருளாகும். இதே பொருளை காலம்கர என்ற சொல்லால் சுட்டுகிறது பாலி மொழி.

இங்கு என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு நிகராக இஹு என்று பாலியில் எழுதப்படுகிறது; வடமொழியும் இதே இஹு என்ற சொல்லைத்தான் கொண்டுள்ளது.

நசித்தது என்று நலிவடைதலைத் தமிழில் எழுதுகிறோம்; இதே பொருளில் நஸ் என்றொரு சொல் பாலியிலும் உளது. பாலியில் இச்சொல் கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே இருந்து வருகிறது, என்று ஆய்ந்துளார் பாலிமொழி அறிஞர் சி.வி.ஜோஷி.

பாலியில் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டுச் சொல்லாக வஞ்ச்ச என்று ஒரு சொல் உளது என்கிறார் சி.வி. ஜோஷி, வஞ்சனை என்ற தமிழ்ச்சொல்லுக்கு என்ன பொருளோ அதே பொருள்தான் வஞ்ச்ச என்ற பாலிச் சொல்லுக்கும்.

இத்தகு நெறிமுறையில் ஆய்ந்து செல்கையில் தமிழ் வேர்ச் சொற்கள் பல பாலிமொழியில் ஊடுருவிச் சேர்ந்துள்ளன என்ற உண்மை பெறப்படுகிறது.

ஆனால், பாலிச்சொற்கள் எல்லாமே தமிழ்ச்சொற்கள் என்று கூற இயலாது.

உண்மையில், வேதகாலத்து வடமொழியிலிருந்தே பாலிமொழி உருவானது என்று சி.வி. ஜோஷி எழுதியுள்ளார்.

இருப்பினும், பாலிமொழி வாயிலாகப் பல தமிழ்ச்சொற்கள் வடமொழிக்குச் சென்றுள்ளன என்ற உண்மையும் மேலை ஆய்வால் நமக்கு விளங்குகிறது.

மகிமண்டலம் கோட்டை

து. துளசிராமன்

காப்பாட்சியர், ஆர்க்காடு

வேலூரிலிருந்து வள்ளிமலை செல்லும் சாலையில் சுமார் 12 கி.மீ. தூரத்தில் தனியாக பிரிந்து செல்லும் சாலையில் சென்றால் மகிமண்டலம் என்னும் சிறிய கிராமத்தை அடையலாம். இவ்வூருக்கு வேலூரிலிருந்து பேருந்து செல்கிறது.

மகிமண்டலம் எனப்படும் இக்கிராமம் ஒரு பெரிய மலையின் அடிவாரத்தில் உள்ளது. அடிவாரத்திலிருந்து பார்த்தாலே மலை மீது கட்டப்பட்டிருக்கும் கோட்டையின் மிகப் பெரிய மதில் சுவர்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. மலையின் மேற்குப் புறத்திலிருந்து மலையடிவாரத்திலேயே வலப்புறமாகக் கரடுமுரடான கூழாங்கற்களாலான நடைபாதையில் சென்று, பின்னர் மலையேறிச் சென்றால் இம்மலைக் கோட்டைக்குள் செல்வதற்கான நுழைவாயில் காணப்படுகிறது.

இக்கோட்டைக்குள் நுழைவதற்கு ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வளைவுகளாக செல்லும் மூன்று நுழைவாயில்கள் உள்ளன. இவ்வாயில்களில் மரக்கதவுகள் வைத்திருந்ததற்கான தடயங்கள் உள்ளன, இந்த நுழைவாயில்கள் மிகவும் உறுதியான கருங்கல்லால் இந்து கட்டடக்கலைப் பாணியில் மண்டபம் போன்று கட்டப்பட்டுள்ளன. இதில் காவல் வீரர்கள் தங்குவதற்கு ஏற்ற வகையில் அறைகளும் திண்ணைகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மண்டபத்தை அலங்கரிக்கப்பட்ட கற்றூண்கள் தாங்குகின்றன. இந்த மூன்று வாயில்களையும் கடந்து உள்ளே சென்றால் ஒர் அரண்மனை இருந்ததற்கான அடிச்சுவர்கள் காணப்படுகின்றன. இதனைக் கடந்து சென்றால் வரிசையாகக், கட்டடங்கள் இருந்ததற்கான அடிச்சுவர்ப் பகுதிகள் காணப்படுகின்றன. இக்கோட்டையின் வடமேற்குப்புறம் ஒரு கோயில் காணப்படுகிறது. இக்கோயில் சதுரவடிவிலான சிறிய கருவறையையும், முன்மண்டபத்தையும்

கொண்டுள்ளது. ஆனால் தற்போது அதில் சிலை எதுவுமில்லை. இந்தக் கோயிலுக்குத் தென்புறத்தில், இரண்டு தானியக் களஞ்சியங்கள் (Granaries) உள்ளன. இவை செங்கல்லும் சுதையும் கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ளன. இதற்குச் சற்று தள்ளி மேற்குப் புறத்திலுள்ள ஒரு பெரிய ஆலமரத்தின் கீழ் அண்மையில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட "கன்னிமர்கோயில்" ஒன்றுள்ளது. இங்கும் சிலைகள் எதுவும் கிடையாது. ஆனால் அண்மைக்காலத்தில் வேண்டுதலுக்காக வைக்கப்பட்ட குதிரை மற்றும் யானை மீது அமர்ந்துள்ள வீரர்களின் சுடுமண் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இதனை அடுத்து ஒரு பெரிய மண்டபம் உள்ளது. மேலும் இதன் மீது மிகவும் அடர்த்தியாக முட்கள் மண்டியிருப்பதாலும் இது சுரங்க மண்டபமாக இருப்பதாலும் உள்ளே சென்று பார்க்க இயலவில்லை. இந்த மண்டப அறைக்குள் சென்று ஆராய்ந்தால் தொல்பொருட்களும், பழைய போர்க் கருவிகளும் கிடைப்பதற்கான வாய்ப்புள்ளது.

சுமார் 25 ஏக்கர் பரப்பில் மலை மீது கட்டப்பட்டிருக்கும் இக் கோட்டையின் பகுதிகள் பார்ப்போரின் கருத்தைக் கவரும் வகையில் உள்ளன. இக்கோட்டையின் நாற்புறமும் கருங்கல் மற்றும் செங்கற்களைக் கொண்ட மதில்சுவர் மிகவும் உறுதியாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இம்மதில் சுவரில் போர் வீரர்கள் மறைந்திருந்து எதிரிகளின் நடமாட்டத்தை வேவு பார்க்கவும், அவர்களை ஆயுதங்களால் தாக்குவதற்கும் வசதியாக ஆங்காங்கு முனைப்பான முகப்புடைய வட்ட வடிவ மேடைகள் (Bastions) அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மலையின் மிக உயரமான பாறை மீது காவல் மாடம் [watch tower] ஒன்று கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கோட்டைக்குள் படைவீரர்களும், அரசாங்க அதிகாரிகளும், அரசர்களும் தங்குவதற்குரிய பல கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அவற்றுள் பல அழிந்து வெறும் சுவர்கள் மட்டுமே தற்போது எஞ்சியுள்ளன.

மதில் சுவர்

இம்மலையைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டுள்ள மதில் சுவர் மிகவும் செங்குத்தான இம்மலைப் பாறையை வெட்டி அதன் மீது அடித்தளம் அமைத்து சுமார் 20 அடி உயரத்திற்கும் 2½ அடி அகலத்திற்கும் மிகவும் உறுதியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பாங்கினைப் பார்க்கும்

போது, அக்காலத்திய கட்டடப் பொறியியலின் சிறப்பினைப் பாராட்டாமல் இருக்க இயலாது. இக்கோட்டையின் உயரமான இடங்களில் ஆங்காங்கு கொடிக்கம்பங்கள் நடுவதற்குரிய கருங்கல் மேடைகள் பல உள்ளன.

இக்கோட்டை முதலில் மராட்டியர்களால் கட்டப்பட்டதெனவும் பின்னர் இதனை ஆர்க்காட்டு நவாபுகள் தம் வசமாக்கிக் கொண்டனர் எனவும் செவி வழிச் செய்திகள் கூறுகின்றன. ஆனால் இக்கோட்டை யாரால் கட்டப்பட்டது என்பதற்கும் இதன் அரசர்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கும் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் எதுவும் இங்கு இல்லை.

ஆர்க்காட்டு நவாபுகள் தம் ஆட்சிக்குப்பட்ட தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் 84, கோட்டைகள் வைத்திருந்தனர். இத்தகைய கோட்டைகளில் மகிமண்டலமும் ஒன்று எனக் கர்நாடக ராசாக்கள் சவிஸ்தார சரித்திரம் என்னும் நூல் குறிக்கிறது. இக்கோட்டைகள், அந்தந்தப் பகுதியின் ஆட்சியை கவனிக்கும் நிர்வாக அலுவலகங்களாகவும், படைகள் தங்கும் பாசறைகளாகவும் விளங்கின.

கட்டடக்கலைப் பாணியைக் கொண்டு இக்கோட்டை கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டதெனக் கூறலாம். தமிழகத்தில் இத்தகைய மலைக்கோட்டைகள் மிகச்சிலவே உள்ளன.

சோழ நாட்டில் சமண சமயம்

அர. வசந்தகல்யாணி

கல்வெட்டாய்வாளர் (சிறப்பு நிலை), சென்னை

தோற்றம்

இந்தியாவில் தோன்றிய மிகப்பழைய சமயங்களுள் சிறப்பாக வைத்து எண்ணப்படுவது சமண சமயம். கௌதமபுத்தருக்குச் சமகாலத்தவரான மகாவீரர் காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது இம்மதம் என்ற கருத்தும், மகாவீரருக்குச் சற்று முற்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்த பार्சுவநாதர் காலத்தது என்ற கருத்தும் மறுக்கப்பட்டுத் திராவிடப் பண்பாடு முகிழ்த்த சிந்து சமவெளி நாகரிக காலத்திலேயே இதன் தோற்றம் காணப்படுகிறது என்ற கருத்து தக்க சான்றுகளுடன் தற்போது நிறுவப்பட்டு வருகிறது.¹ மிகப்பழமைச் சமயமான இச்சமயம் பத்ரபாகு முனிவரால் தென்னாடு புகுந்தது. திராவிடக் கூறுகள் அதிகம் உள்ளதாகக் கருதப்படும் இம்மதம் திராவிட நாட்டில் குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் மிகச் செல்வாக்குப் பெற்று வளர்ந்தது. கர்நாடகத்தில் பத்ரபாகு தங்கித் தென்னாட்டில் பரப்பினார் என்று கூறப்பட்டாலும், பழமைச் சான்றுகள் கிடைப்பது தமிழ்நாட்டில்தான். கி.மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் கர்நாடகத்திலிருந்து கொங்கு நாட்டு வழியாகத் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து வளர்ச்சியுறத் தொடங்கியது. அக்காலந் தொடங்கி இம்மதத்தின் வரலாற்றினை நாம் அறிகிறோம். முதலில் கர்நாடகத்திற்கு வந்து அங்கிருந்து தமிழகம் வந்தது என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் கர்நாடகத்தில் கிடைக்கும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் கி.பி. 6-7-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகே உள்ளன. தமிழ்நாட்டில் கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே ஆதாரப்பூர்வமான கல்வெட்டுச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது சமண சமயம் தமிழகத்தில் புகுந்தமைக்கான சிறு முன்னுரை.

தமிழ்நாடும் சமணமும்

தமிழ்நாட்டில் சமண சமயத்தின் ஆரம்பம், வளர்ச்சி, தளர்ச்சி ஆகியவற்றை மனதில் கொண்டு இதன் நிலையை மூன்று கால கட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம்.

1. கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டு வரை
2. கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு வரை
3. கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் பிற்காலம் வரை

தமிழகம் வந்த சமணம் கொங்கு நாட்டில் ஆரம்பித்துத் திருச்சி, புதுக்கோட்டை, மதுரை வரை தொடர்ந்து நீண்டுள்ள மலைத் தொடர்களில் தங்கத் தலைப்பட்டது. இன்னும் சமணம் தமிழ் நாட்டின் வடபகுதியிலுள்ள தொண்டை மண்டலத்திலும் பரவியிருந்தது.

ஆகக் கொங்குமண்டலம், மதுரைமண்டலம், தொண்டை மண்டலம் என்று இவர்களின் ஆதிக்கம் பெரும்பான்மைத் தமிழகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டது. ஒரு மண்டலத்தை அவர்கள் திரும்பிப் பார்க்கவும்லை போலும்! ஆம். தொண்டைமண்டலத்திற்குத் தெற்கிலும், பாண்டிய நாட்டிற்கு வடக்கிலும் உள்ள சோழமண்டலத்தில் (திருச்சியைத் தவிர்த்து) மேற்கூறப்படும் காலகட்டந் தொடங்கி அதாவது கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டு வரை சமணம் இருந்ததற்கான எந்தவிதத் தடயங்களும்லை.

சோழமண்டலமும் சமணமும்

ஓயாத போர், கொள்ளை, மரணம், கட்டுப்பாடற்ற ஆண், பெண் உறவு, மிதமிஞ்சிய மது, மாமிச ஊண் முதலியவற்றின் இருப்பிடமான புராதனத் தமிழகம் சமணம் பௌத்தம் ஆகியன கொண்டு வந்த சாந்தம், சமாதானம், ஒழுக்கம், பெண்வெறுப்பு முதலிய பண்புகளைத் தொடக்கத்தில் இலகுவாகவும், விருப்புடனும் ஏற்றது.²

எனவே தமிழகத்தில் சமணம் புகுந்த சூழ்நிலை அதன் வளர்ச்சியை வெகு விரைவில் அங்கீகரிக்கச் செய்தது. கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 6-ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளையாண்ட பாண்டியர், பல்லவர், சேரர், கங்கர் ஆகிய அரச பரம்பரையினரும், வணிக வர்க்கத்தினரும் சிறப்பான

வரவேற்பும், மதிப்பும், பொருளுதவியும் நல்கினர். இதனால் சமணர் செல்வாக்குப் பெற்றனர். இந்த நிலையில் ஆரம்ப காலச் சமண மதத்திற்குச் சோழநாட்டில் வரவேற்புக் கிட்டவில்லையா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. சோழநாடு தவிர்த்துத் தமிழகத்தின் ஏனைய பகுதிகள் அனைத்திலும் சமண மதம் வந்து நிலைபெற்ற நிலையில் சோழநாட்டில் ஏன் காலூன்றவில்லை? இதற்குப் பொதுவாகச் சோழமண்டலம் சமணர் குடியேறத்தக்க வகையில் அமையவில்லை என்று ஒரு காரணம் கூறலாம்.

துறவறம், தவம், இவற்றையே குறிக்கோளாகவும், கொல்லாமையைக் கோட்பாடாகவும் கொண்டிருந்த சமண முனிவர் மக்களினின்று, தனித்து நின்று, ஆரவாரமற்ற, மலைகளையே தம் துறவு வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற இடங்களாகத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டதில் வியப்பேதுமில்லை. எனவே மலைகள் மிகுந்த பகுதிகளில் இவர்களின் முதல் குடியேற்றம் காணப்படுகிறது என்று கொள்ளலாம். இதற்கு எதிரிடையாகச் சோழமண்டலம் முழுவதும் சிறு குன்றும் தட்டுப்படாச் சமவெளி நிறைந்த பகுதி. எனவே ஆரம்ப கட்டச் சமணர் வாழ்வு இங்கு காணப்படவில்லை என்பதை முதற் காரணமாகக் கொள்ளலாம். இரண்டாவதாகக் கொல்லாமையைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டிருந்து சமணர் நிதிக்குப்பை நிறைந்த செல்வரை நாடினர். வணிகரும் இவர் தம் சமயத்தை ஆதரித்தனர். ஏனெனில் பலம் வாய்ந்த அரசாட்சியில் பொருளிட்டி வாணிபஞ் செய்யும் வாய்ப்பு இருந்தது. அதே சமயத்தில் கொல்லாமையையும் கடைப்பிடிக்க முடிந்தது.³ இவ்வணிகர் உள் நாட்டுப் பெருநகரங்களுடனும் வெளிநாடுகளுடனும் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். அதற்குத் தக்க இடங்களில் குடியேறியும் இருந்தனர். பெருவழிகள் நிரம்பிய நகரங்கள், கடற்கரைப் பட்டினங்கள் ஆகியவற்றில் இவர்கள் குடியேற்றம் காணப்பட்டது. எனவே இவர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட சமணரும், பௌத்தரும் அவர்கள் வசிக்கும் இடங்களுக்கு அருகாமையில் வாழ்ந்தனர் என்றும் கொள்ளலாம். உழுதொழிலை ஆரம்ப காலச் சமணம் ஆதரிக்கவில்லை. உழுவுத் தொழிலானது வேட்டையாடுதல், மீன் பிடித்தல், போன்றவற்றைவிடக் கொலைத் தொழிலைச் சிறிதளவே செய்வதாயிருப்பினும் (அதாவது உழும்பொழுது புழு, பூச்சிகளைக் கொல்வது போன்ற செயல்கள்) ஆரம்ப காலச் சமணம் இத்தகைய சிறு

ஊறுவிளைவிக்கும் செயலைக்கூட விரும்பாத உயர்நிலைக் கொள்கையைக் கொண்டிருந்தது. ஆக அவர்கள் வணிகத்தையே ஆதரிக்க வேண்டியிருந்தது.⁴ இதனால் உழுதொழில் மிகுதியும் நிறைந்திருந்த சோழ மண்டலத்தின் மீது அவர்தம் நாட்டம் செல்லவில்லை என்பதும் யதார்த்தமான கருத்தாம்.

எனவே மதத்தின் ஆழ்ந்த அடிப்படைக் கொள்கைகள் காரணமாகச் சமண மதம் ஆரம்ப கட்டத்தில் சோழ மண்டலத்தில் பரவ வழியில்லாமல் போயிற்று.

கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரை

அது வரை நிலையாக ஓரிடத்தில் தங்காமை, வனவாசம் ஆகியவற்றை வலியுறுத்தி வந்த சமணர் ஓரிடத்தே நிலையாகத் தங்கியிருந்து மக்களுக்குத் தொண்டு செய்யும் முகத்தான் மதத்தைப் பரப்பும் உத்தியைக் கையாண்டனர். அத்துடன் “ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி தொடங்கிப் பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையிலான இந்தக் காலம் வீந்திய மலைக்குத் தெற்கே உள்ள தென்னிந்தியாவில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காலமாகப் போற்றப்படுகிறது. இக்காலம் முதல் கோயிற் கட்டடக்கலை, சிற்பம், ஓவியம் இவை தொடர்பான பல கலைகளும் மலரத் தொடங்கின.⁵ சமணர்களின் கொள்கைக் கோட்பாட்டு மாற்றமும் கோயிற் கட்டடக் கலையின் தோற்றமும் பல உன்னத திருப்பங்களுக்குக் காரணமாயின. ஏற்கெனவே உருவ வழிபாட்டுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து வந்த சமணர்க்கு இக்கோயிலமைப்பு முறையினால் மக்களின் நிலையான நல்லெண்ணத்தைப் பெறுவது எளிதாயிருந்தது. இந்த அருமையான சூழ்நிலையில் சமணமதம் சோழ மண்ணில் தலை தூக்கியது. இக்காலத்தில் இருந்த சமணக் கோயில்களின் எஞ்சிய பகுதிகளோ சிற்பங்களோ நமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றாலும், சிலப்பதி காரத்தின் வழிச் சமணர் சோழநாட்டு பகுதிகளில் இருந்துள்ளனர் என்பதும், சிறப்பான விழா எடுத்துப் போற்றும் நிலையில் இருந்துள்ளனர் என்பதும் அறியப்படுகின்றது. கோவலனும், கண்ணகியும் புகார் நகரை விட்டு வெளியேறும் நிலையில் அவர்கள் புகார் நகரின் கண் உள்ள அணைத்துக் கோட்டங்களையும்

வணங்கி வழிபட்டுச் செல்கின்றனர். அவற்றுள் ஒன்று சமணர் சிலாதலம் சென்று தொழுதது:

“புலவு ஊண் துறந்து பொய்யாவிரதத்து
 அவலநீத்து அறிந்து அடங்கிய கொள்கை
 மெய்வகை உணர்ந்த விழுமியோர் குழியிய
 ஐவகை நின்ற அருகத் தானத்துச்
 சந்தி ஐந்தும் தம்முடன் கூடி
 வந்து தலை மயங்கிய வான்பெருமன்றத்துப்
 பொலம் பூம்பிண்டி நலங்கினர் கொழுநிழல்
 நீரணி விழவினும் நெடுந்தேர் விழவினும்
 சாரணர் வருஉம் தகுதி உண்டாம் என
 உலகநோன்பிகள் ஒருங்குடன் இட்ட
 இலகொளிச் சிலாதலம் தொழுது”⁶

சென்றதாகச் சிலம்பு கூறுகின்றது.

கோயில் நிர்மாணம், தெய்வங்களுக்குச் செய்யும் தொண்டு போன்றவற்றைப் புனிதமான செயல்களென வலியுறுத்திய சமய மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் போடப்பட்ட வித்தானது எல்லாச் சமயத்தவர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. கடவுட் கொள்கை உடையோர், கடவுள் மறுப்புக் கொள்கையோர் ஆகிய இரு பான்மையினருமே கோயில்களை உருவாக்கிச் சமயத்தைப் பரப்பினர். இன்னும் “ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதி புதிய சகாப்தத்தைத் தோற்றுவித்தது என்றே கூறவேண்டும். அதாவது குடைவரை மற்றும் கற்றளி அமைப்பு புத்தமதம் தவிர்ந்த பிராமண, சமண சமயங்களுக்கு ஒரு புதிய சமுதாயச் சூழலை உருவாக்கித் தந்தது. இந்தக் காலத்தில் தமிழ்நாடு முழுவதும் சமயங்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தம் மதத்தை நிலை நிறுத்தும் சூழ்நிலையில் சமணம் பல இடங்களில் நிலைக்கத் தலைப்பட்டிருந்ததையும் அதனை அப்பர், சம்பந்தர் வெறுத்துப் பாடுதலையும் காண்கிறோம். செந்தலை, கூகூர், மருத்துவக்குடி, தேவங்குடி, பழையாறை, திருவாரூர் ஆகிய ஊர்களில் சமணப் பள்ளிகளும், கோயில்களும் இருந்துள்ளன. திருநாகேஸ்வரம்

கோயில் கல்வெட்டொன்று முதலாம் ஆதித்தன் காலத்தது. இக் கல்வெட்டில் 'மிலாடுடையார்பள்ளி' எனப்படும் சமணக் கோயிலின் திருச்சுற்றாலை, கோபுரம் ஆகியவற்றைப் பழுதுபார்க்கத் திரைமூர் நாட்டுக் குமாரமார்த்தாண்டபுரத்தைச் சார்ந்த பெரு நகரத்தார் (வணிகர் குழு) தானமளித்தது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இக்கல்வெட்டைத் தவிர இப்பெருங்கோயில் இருந்தமைக் கான தடயங்கள் இன்று காணப்படவில்லை. அது போன்றே திருப்புகலூரில் சமணர் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதையும் அங்கு ஒரு சமணக் கோயில் பிற்காலத்தே சைவக் கோயிலாக வடிவாக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதையும் உணர இயலுகிறது. அப்படும் சம்பந்தமும் திருப்புகலூர் அக்னீஸ்வரர் கோயிலிலுள்ள வர்த்தமானேஸ்வரர், வர்த்தமானேஸ்வரி பற்றித் தனியே பாடல்கள் பாடியுள்ளனர், வர்த்தமானர் என்பது சமணத் தீர்த்தங்கரர் மகாவீரர் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. எனவே சமணக் கோயில் அங்கு இருந்திருக்க வேண்டும் என ஊகிக்கலாம்.

சமய மறுமலர்ச்சிக் காலத்திற்கு முன் கட்டப்பட்ட சமணக் கோயில்கள் பலவும் சைவக் கோயில்களாக மாற்றப்படுதல், புதிய சமணக் கோயில்கள் எழுதல் ஆகிய இரண்டு நிலைகளையுமே இக்கால கட்டத்தில் காண்கிறோம்.

கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கிச் சமணத்தின் நிலை

தொடர்ந்து மற்ற பகுதிகளில் ஏற்பட்ட ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கேற்பச் சோழ நாட்டிலும் சமணரின் வளர்ச்சியும், தளர்ச்சியும் இருந்தது. கி.பி 8-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு மிகச் செல்வாக்குடன் இருந்த நிலையில் சிறிது தொய்வு ஏற்படுகிறது. காரணம் சமணரை ஆதரித்த வணிகரின் சூழ்நிலை எனலாம், உள்நாட்டிலும், வெளிநாடுகளிலும் உடனடியாக விற்றுவரக் கூடியனவும், பொன்னைக் கொண்டு வரக் கூடியனவுமான சரக்குகளையே வணிக வர்க்கத்தினர் ஊக்கப்படுத்தியமையாற் சிறு கைத்தொழிலும் விவசாயமும் வளர்ச்சியடைய முடியாத நிலையை அடைந்தன.⁹ இந்தச் சமுதாயப் பின்னணியில் 'வணிக வர்க்கத்தினருக்கெதிராக வேளாளர் சாதியினராகிய நிலவுடைமை வர்க்கத்தினர் தொடுத்த பொருளாதாரப் போரானது தத்துவ வடிவில் சமணத்திற்கும் சைவத்திற்குப் இடையே ஏற்பட்ட போராக மாறியது. எனவே

சீரான வளர்ச்சி கண்ட சமணம் சைவத்தோடு கடும்போரிட்டு நிலை நிற்க வேண்டியதாயிற்று. என்றாலும் மக்கள் வாழ்வோடு இரண்டறக் கலந்து விட்ட சமணம், அவ்வளவு எளிதில் அழியவில்லை. காலப் போக்கில் மன்னர் மற்றும் பொதுமக்களின் ஆதரவு ஓரளவு தொடர்ந்து நிலையாகவே இருந்ததுள்ளது என்பது அவ்வக்காலக் கல்வெட்டுகளால் அறியக்கிடக்கின்றது.

கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பரகேசரி கல்வெட்டுடொன்று செந்தலை சுந்தரேஸ்வரர் கோயிலில் உள்ளது. ஆரம்ப வீரன் என்பவன் பள்ளியுடைய கனகசேனபடாரருக்காகத் தானம் அளித்ததைக் குறிக்கிறது. இக்கல்வெட்டு பிறிதோர் இடத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டுக் கோயிற் கோபுரத்தில் வைத்துக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இன்னும் இக்கோயிற் கோபுரம் முழுமையுமே சமணர் கோயிலைச் சார்ந்தது என்பது யாரும் அறியாத செய்தியாம்.¹⁰

கூசூர்க் கல்வெட்டுடொன்று முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் அவன் பெயரில் கட்டப்பட்ட குலோத்துங்க சோழப் பெரும் பள்ளிக்கு நிலம் தானமாக அளித்ததைக் கூறுகின்றது.

மருத்துவக்குடி ஐராவதேஸ்வரர் கோயில் மண்டபத்திலுள்ள மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் 10-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு அவ்வூரில் இருந்த சேதிசூல மாணிக்கப் பெரும்பள்ளி, கங்கருள சுந்தரப் பெரும்பள்ளி என்றும் இரண்டு சமணக் கோயில்களைக் குறிக்கின்றது.¹¹

குடவாசல் கோனேரிஸ்வரர் கோயிலில் உள்ள துண்டுக் கல்வெட்டுகளால் இங்கு அக்காலத்தில் சமணக் கோயில் ஒன்று இருந்ததை உணரலாம். “புஷ்பசேனபடாரர், பள்ளிச்சந்தம், பள்ளிவாரியப் பிடாரர்” போன்ற சொற்றொடர்கள் இக்கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன.

மேலும் பல ஊர்க் கல்வெட்டுக்களிலும் “பள்ளிச் சந்த” நிலங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன.

மேற்கூறிய பல ஊர்களிலும் சமணக் கோயில்கள் இருந்துள்ளமை அறியப்பட்டாலும் அவை கட்டப்பட்ட சில காலங்களுக்குள்ளாகவே இருந்த இடம் தெரியாமல் போயிற்று. இதன் காரணத்தை நாம் சேக்கிழாரின் பெரிய புராணத்தின் வழி அறியலாம். பெரிய புராணத்தில் தண்டியடிகள் புராணங் கூறும் போது அவர் திருவாரூரின் கண் இருந்த அமணர் பாழிகளை அழித்துச் செங்கண் விடையார் திருக்கோயிலுக்குத் தீர்த்தக்குளம் அமைத்ததையும், அப்பர்பற்றிக் கூறுமிடத்து மகேந்திரவர்மன் பாடலிபுரத்தில் இருந்த “சமணப்பாழியை அழித்து “குணதர்ஸ்வரம்” என்ற சைவக் கோயிலைக் கட்டினான்” என்றும் வரலாறு கூறிச் செல்கிறார். ஆகவே நீண்ட நெடிய மதில்களையும் கோபுரங்களையும் கொண்டிருந்த சமணக் கோயில்கள் இல்லாமற் போனமைக்குக் காரணங் கூற வேண்டியதில்லை.

மேற்கூறிய சில சான்றுகளால் கி.பி. 13—14-ஆம் நூற்றாண்டு வரை தொடர்ந்து சமண சமயம் சோழநாட்டில் இருந்து வந்துள்ளமை புலனாகிறது. அதன் பின்னர் இன்னும் பல ஊர்களிலும் சமணம் இருந்துள்ளமையைப் பிற்காலத்தே மெக்கன்சி என்பவரால் தொகுக்கப்பட்ட ஓலைச்சுவடிகள் வாயிலாக அறிகின்றோம். சோழ நாட்டிலுள்ள சமணப்பதிகளைக் குறிக்கும் போது பதினாறு ஊர்கள் சுட்டப்படுகின்றன. தஞ்சாவூர், மன்னார்கோயில், தீபங்குடி, வேதாரண்யம், திருவாரூர், கீழ்ப்படுகை, தோப்புத்துறை, திருவையாறு, தொழுவனாங்குடி கும்பகோணம், கும்பசமுத்திரம், சிறுக்கும்பூர், ஆழூர், நாகப்பட்டினம், உரத்தநாடு ஆகியன.

இவற்றுள் தீபங்குடி கலிங்கத்துப்பரணி பாடிய ஜெயங்கொண்டார் பிறந்த ஊராகக் கூறுவர். இவர் சமணர் என்றும் சிலர் கூறுவர். இத்தீபங்குடியில் சமணக் கோயில் உள்ளது. தவிர மன்னார்குடி, கருந்தட்டாங்குடி, கும்பகோணம் ஆகிய ஊர்களில் சமணக் கோயில்கள் இருப்பதோடு, இன்றும் சமணர் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

முடிவு

தமிழகத்தின் முதற்கால கட்டச் சமண மதத்தின் வளர்ச்சியை நாம் சோழ நாட்டில் காண இயலவில்லை. ஆனால் அதன் பின்

சமணம் அங்கும் நிலை பெற்று ஒரு சீரான வளர்ச்சியினைக் கண்டது என்பதும் இன்று வரை பல ஊர்களில் தொடர்ந்து சமணக் கோயிலும், சமணரும் இருந்து வருவதும் குறிப்பிடத் தக்க ஒன்றாகும்.

1. Jaina Art and Architecture Vol. I. Page. 21
2. கலாநிதி க. கைலாசபதி எம்.ஏ., பி.எச்.டி, பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் பக் 20
3. மேற்படி-பக்கம் 21
4. Das Gupta-The Jaina Philosophy-Page. 173
5. Jaina Art and Architecture Vol. I Page. 84
6. சிலப்பதிகாரம் நாடுகாண் காதை-வரி 15-25
7. Jaina Art and Architecture Vol. I Page. 186
8. S.I.I. Vol. XIII. No. 13
9. கைலாசபதி, மேற்படி நூல். பக்கம். 99
10. கோயிற் கல்வெட்டாய்வின்போது கட்டுரை ஆசிரியரால் பார்த்து அறியப்பட்டது.
11. ARE 288 of 1917
12. ARE 392 of 1907

குமரி மாவட்டத்தின் கற்கால எச்சங்கள்

தே. கோபாலன்,

மாவட்டத் தொல்லியல் அலுவலர்
நாகர்கோவில்

கன்னியாகுமரி மாவட்டம் அகஸ்தீஸ்வரம் வட்டத்தில் சுக்குப் பாறை தேரிவிளை என்ற ஊர் உள்ளது. இவ்வூருக்கு மேற்கேயும் அகஸ்தீஸ்வரம் விவேகானந்தர் கல்லூரிக்கு வடக்கேயும் சுமார் ½ கி.மீ. தொலைவில் செம்மண் காடாய்க் காட்சியளிக்கும் பகுதி ஒன்றுள்ளது. இது சுமார் 10 ஏக்கர் நிலப்பரப்பினைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது.

இப்பகுதியில் கள ஆய்வின் போது நுண்கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவை அகேட் மற்றும் குவார்ட்ஸ் ஆகிய மூலக்கற்களால் ஆனவையாகும். இக்கருவிகள் அலகுக் கத்தி (Blade) மற்றும் சுரண்டி (Scraper) வகையினைச் சார்ந்ததாகத் திகழ்கின்றன. இப்பகுதி முழுமைக்கும் சுமார் 4 அடி முதல் 5 அடி வரை உயரமுள்ளதான செந்தேரிப் படிவங்கள் (Red Sand Dune Deposit) ஆங்காங்கே பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. இதன் மேல் பகுதி சுக்காம் பாறையாகவும் கீழ்ப்பகுதி மண் திட்டாகவும் காணப்படுகிறது. இதே போன்ற செந்தேரிப் பகுதி படிவங்கள் தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் சாயர்புரம் தேரிப் பகுதியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சுக்குப்பாறை தேரிவிளையில் நுண்கற்கருவிகள் கிடைத்த பகுதியினை ஒட்டியே மேல்புறமாக ஓடை ஒன்று சென்றதற்கான தடயம் காணப்படுகிறது. கற்கால மனிதர்கள் ஆற்றுப் படுகைகளிலும் நீரோடைகளுக்கருகிலும் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர்.

பழைய கற்காலத்திற்கும் புதியகற்காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தினை இடைக்கற்காலம் அல்லது நுண்கற்காலம் என

அழைக்கின்றனர். இந்திய அளவில் சுமார் கி.மு. 8000 லிருந்து கி.மு. 2000க்கு இடைப்பட்ட காலத்தினை இடைக்கற்காலம் எனத் தொல்லியலார் கருதுகின்றனர். மேலும் இதனை முன் இடைக்கற்காலம், பின் இடைக்கற்காலம் என இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கின்றனர். கருப்பு-சிவப்புப் பர்னை ஓடுகளுடன் நுண்கற்கருவிகள் கிடைக்கும் காலத்தினைப் பின் இடைக்கற்காலம் எனக் கூறுகின்றனர். முன் இடைக்கற்காலத்தில் பாளை ஓடுகள் கிடைப்பதில்லை. சுக்குப்பாறை தேரிவிளையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முதற்கட்ட கள ஆய்வில் கருப்பு-சிவப்புப் பாளை ஓடுகள் ஏதும் கிடைத்தில. பிற்காலப் பாளை ஓடுகளும் சுடுமண் அகல் விளக்கு ஒன்று மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. இவை இப்பகுதியில் பிற்காலத்தில் வாழ்விடங்கள் இருந்ததற்கான சான்றுகளாகவே அமைகின்றன. எனவே இக் கருவிகளின் காலத்தினை முன் இடைக்கற்காலத்திற்கு உட்பட்டதாக சுமார் கி.மு 4000 ஆகக் கொள்வதில் தவறில்லை.

சுக்குப்பாறை தேரிவிளை நுண்கற்கால மனிதர்களும் வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் மனிதர்களாக திகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் கற்கருவிகளைக் கொண்டு விலங்குகளை வேட்டையாடியும், தாவர வகை உணவுகளான கிழங்குகள், பழங்கள் போன்றவற்றைச் சேகரித்து உணவாகக் கொண்டும் வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் சின்னமுட்டம் பகுதியிலும் நுண்கற்காலக் கருவிகள் ஏற்கனவே இத்துறையினரால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. தோவாளை வட்டத்தில் மயிலாடி என்ற ஊரில் பர்வதமலைப் பகுதியில் கி.மு. 2000-ஐச் சார்ந்த புதிய கற்காலக் கருவி ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது. இம்மாவட்டத்தில் சின்னமுட்டம், சுக்குப்பாறை தேரிவிளை மற்றும் மயிலாடி ஆகிய மூன்று இடங்களில் மட்டுமே கற்காலத்தின் எச்சங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தின் தொல்பழங்காலம் கி.மு. 4000 லிருந்து தொடங்குகிறது என்பதனை இதுகாறும் கிடைத்துள்ள தொல்லியல் சான்றுகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. மேலும் நுண்கற்காலப் பண்பாட்டினைச் சார்ந்த மக்கள் தமிழகத்தின் தென்கோடியிலிருந்து தான் தமிழகத்தின் பிற பகுதிகளுக்கு சென்றுள்ளனரா என்ற புதியசிந்தனையும் எழுகிறது. ★

கோயிற் கலைச் செல்வங்களில் எழுத்துப் பொறிப்புகள்

10

பொ. இராசேந்திரன்

கல்வெட்டாய்வாளர் (தேர்வுநிலை)

மதுரை.

மயிலாடுதுறை குற்றாலம், (குத்தாலம்) சொன்னவாறு அறிவார் திருக்கோயில் திருச்சுற்றில் உள்ள தெற்கு நுழைவாயிலில் இருக்கும் மரக்கதவில் கீழ்க்காணும் வாசகம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது இக்கட்டுரை ஆசிரியரால் கண்டறியப்பட்டது.

- 1 சிவமயம்
- 2 கலியுகாதி 4986
- 3 ஶ்ரீ 1886 ஏப்பிற
- 4 ல் மீ 9 உ பாற்றி
- 5 ப ஶ்ரீ பங்குனி மீ
- 6 28 உ சுக்கிறீ வா
- 7 றம் தருமபு
- 8 றம்
- 9 ஆதீன கற்
- 10 த்தா மாணி
- 11 க்க வாசக தேசி
- 12 கர் ஆக்ஞாபித்த
- 13 படி குத்தாலம் ஶ்ரீ
- 14 உத்திற வேதீஸ்சு
- 15 வற சுவாமி கோ
- 16 வில் சொக்கலிங்

- 17 க பிள்ளை விசா
- 18 றணையில் யிந்த
- 19 அம்மன் சந்நதி
- 20 நூதநமா யேற்ப
- 21 டுத்தி கதவு முதல
- 22 றானதும் போட்டு
- 23 முடிந்தது

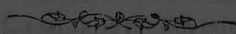
இந்த மரக்கதவிலுள்ள வாசகம் அம்மன் சந்நிதிக்கு நேர் எதிரில் உள்ள நுழைவாயிலில் உள்ளது.

இதே கோயிலில் உள்ள ரிஷப (இடப) வாகனத்தின் கீழ் உள்ள மரச்சட்டத்தில்,

‘குத்தாலம் ஸ்ரீ உக்த வேதீசுவர சுவாமிக்கு பருப்பன் சொக்கலிங்க செட்டியார் சம்சாரம் கமலத்தாச்சி உபயம்’ என்ற வாசகமுள்ளது.

இக்கோயிலிலுள்ள செப்புத்திருமேனிகள் சிலவற்றின் பீடத்தில் ‘திருத்துருத்தி குற்றாலம்’ என்ற வாசகம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. பாவை விளக்கின் பீடத்தில் ‘குத்தாலம் ஸ்ரீ மிருத (மிருத) மிருள குஜாம்பிகை அருளால் இருபா நோக்கு கடாஶம்’ என்ற வாசகம் உள்ளது.

இதே கோயிலில் ஒரு செப்புப் பட்டயம் இருப்பதும் கண்டறியப்பட்டது. இச்செப்பேட்டில் திருவாவடுதுறை சுப்பிரமணிய தேசிகர், தருமபுரம் சச்சிதாநந்த சுவாமிகளின் பெயர்கள் காணப்படுவதால், இச்செப்பேடு இவர்களின் காலத்ததாக இருக்கலாம். இச்செப்பேட்டில் ஏராளமான சுவாமிகளின் திருநாமங்கள் காணப்படுவதால் இச்செப்பேடு நோய் தீர்க்கும் பொருட்டு வழிபாடு செய்யும் முறையில் அமைந்திருப்பதாகக் கருதலாம்.

Vijayanagar and Nayaka Inscriptions in Thanjavur

Dr. Y. Subbarayalu

Dept. of Epigraphy, Tamil University

Though Thanjavur delta was included in the Vijayanagar territory soon after the expedition of Prince Kampana to the Tamil country and formed an important part of the empire until the end. This area contains proportionately fewer number of inscriptions compared to North Arcot, South Arcot and Chengalpattu Districts. It seems that the Vijayanagar rulers concentrated more on the areas having the potential for growth of non-agricultural industries and crafts. Naturally Chola-mandalam being predominantly an agricultural area was a clear contrast to the drier northern Districts¹.

It seems that Thanjavur was first thought of as headquarters for one of the *Rajyas* or provinces of the Vijayanagar empire. There is an A.D. 1381 inscription of Kampana in Kuttalam Mayiladuturai Taluk of Thanjavur Dt. which incidentally may be the earliest yet known Vijayanagar record in this area, which refers to the Thanjavur Chavadi suffering from excessive taxation and to some ameliorative activity of the Prince (SII, 23, No. 494). Thanjavur Chavadi is again heard of only during and after the reign of Achyutaraya, *i.e.* in 1534 and after. In the interval it was Tiruvarur Chavadi which figures prominently.

Chavadi or *Uchavadi* in Tamil and Kannada inscriptions denoted both the *Rajya* and the headquarters town of a *Rajya*. Under the Sangama dynasty, the northern part of

the Tamil country up to the Kaveri was organized into six Chavadis of Rajyas and the delta part of the Thanjavur District was included in Tiruvarur Chavadi throughout the 15th century². We have, therefore, to surmise that though originally Thanjavur was chosen the centre of a Rajya, it was soon after overtaken by Tiruvarur, perhaps in view of the latter's central location.

There are seven inscriptions of Vijayanagar and Nayaka times within the limits of Thanjavur town. The first one, a record of 1455 A.D. On the south wall of the central shrine in the Big Temple (SII. 2, No. 23), relates to an order of Saluva Tirumalai to several Agarams (Brahman Villages) remitting a number of taxes on them. Interestingly one of the beneficiary villages was Tanjamamani. At present only a temple called Tanjai-mamani is known³.

Then there are two inscriptions dated in the reign of the Vijayanagar king Achyutaraya. The first one dated in 1532 from Toppul-pillayar temple gives the information that on Tattappa Nayakkar, son of Konappa Nayakkar assigned a Village called Sankararayan-pettai as Devadana to the deity Topparan-kattiya-pillaiyar, otherwise called as Alakesvarapillaiyar, for the merit of Chinnappa Nayakkar son of *Vachal* Mallappa Nayakkar (SII, 5, No. 1402). The village was included in Milattur-parru in Thanjavur Sirmai in Tiruchchirappalli Uchavadi.⁴

The second inscription dated in 1538 is found in Rajagopala-perumal temple (SII. 5, No. 1403). This rather interesting inscription is a royal order relating to the Resignment to some four Nayakas of *kaniyatchi* rights for the treasurership (*por-pandari*), the watchmanship (*meykavai arai-kavai*) and the secretaryship (*koyil kelvi*) in the temple in the temple of Madanagopala-perumal at Tirumalai-amman-pettai in Tanjapuri. Each of the Nayakas was given a *veli* of

land in the *tiruvilaiyattam* village of Siruvarambur in addition to the privileges of receiving sacred food, dress, etc. It is said that the above grants were made by the king as the charity of (the queen) Tirumalai-amman. There is a damaged Sanskrit inscription in the same temple which may also belong to the reign of Achyutaraya as it seems to give a genealogy of the Tuluva dynasty up to Achyutaraya (*SHI.* 5, No. 1404).

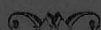
The Brihannayaki (Goddess) shrine in the Big temple has a short undated inscription which records that one Puliyurar was given the right to receive sacred food in the Periyau-daiya-nayanar temple as he supplied stones and rendered some service to build (or repair) two *mandapas* called Mallappa Nayakkar *mandapam* and Murtti Amman *mandapam*. It is possible that Mallappa Nayakkar *mandapam* was built by *vachal* Mallappa Nayakkar mentioned above.

Next we have three inscriptions which directly relate to the Nayakas of Tanjavur. The first one is dated in the Cyclic year Sadarana and month Margali, equivalent to A.D. 1550. in the reign of Chevappa Nayakkar (*ARE.* 1924, No. 425; *ARE.* 1963-64, No. 294). The stone pillar bearing this inscription belongs to a Mosque. Actually the inscription mentions that on orders from the king some five *mannaiyar* landholders of Nanjikkottai granted seven *veli* of land in their village to the *Fakirs* of (the Mosque called) Samusuppiru palli in Thanjavur.⁵ The imprecation part of this record is interesting. It says that if any one among the Sudra or the Brahmin communities obstructs the charity he will incur the sin of having killed tawny cows in Kasi and Ramesvaram. If it is a Tulukkan (*i.e.* Muslim) he will incur the sin of having married (*tana*) his own mother at the Mosque of Mecca.

The second inscription dated in 1567 is found inscribed on boundary pillar marked with the figure of Vishnu chakkara. The locality where this stone is found is called Chakkara

samam. The inscription records the grant of a village called Potavur to Singa-perumal temple by Achchutappa Nayakkar son of Chevappa Nayakkar.⁶ Another brief inscription of Achchutappa Nayakkar is found on the wall of the second Gopura of the Big temple (SII. 2, No. 97). Here the king gives an order remitting taxes on the goldsmiths of Thanjavur, are of whom was Kandanolu Narayakkurunatan. As the family name Kandanolu is to be traced to the present Kurnool, it may be suggested that either this goldsmith or one of his ancestors seems to have hailed from Andhra.

1. This fact has been clarified in a recent study on the revenue terms of the Vijayanagar period in the Tamil area. (N. Karashima, *Towards a New Formation: South Indian Society Under Vijayanagar Rule*. OUP. 1992. p. 1950)
2. Y. Subbarayalu, 'Chavadi, an Administrative Division of the Vijayanagar Empire', *Proceedings of the III session of the South Indian Congress*, 1982, pp. 84-87.
3. According to literary tradition this temples should have been situated in a locality called Vambulam cholai just to the north of Thanjavur. But at present the temple is on the bank of the Vennar to the north of the town.
4. The Chavadi should be either Tiruvarur or Tanjavur. It seems that after the advent of the mature Nayaka system under the Tuluva dynasty the Chavadi set up lost its meaning and hence the confusion in its usage.
5. This inscription was noticed as early as 1903 by T. S. Kuppaswami Sastri in his *A Short History of the Thanjavur Nayakas* (in Tamil) and later quoted in H. Heras. *The Aravidu Dynasty of Vijayanagara* (1927), p. 173. The name of the mosque is given by Heras as Samusaru palli.
6. I am thankful to Thiru Kudavasal Balasubramaniam who provided me with a copy of the text of this recently discovered inscription

வெள்ளிக்குறிச்சி - பண்டாரம்

உறவின்முறைச் செப்பேடு

12

மர. சந்திரமூர்த்தி

பதிவு அலுவலர் (சிறப்பு நிலை) சென்னை

சிவகங்கை மாவட்டம் திருப்பூவனம் அருகில் உள்ள வெள்ளிக்குறிச்சி என்ற ஊரில் இராமலிங்க பண்டாரத்தின் பேரனும் ஜெகநாத பண்டாரத்தின் மகனுமான திரு. அம்மையப்ப பண்டாரம் அவர்களிடமிருந்து 35x58 செ.மீ. அளவுள்ள ஒரு செப்பேடு இக்கட்டுரை ஆசிரியரால் படியெடுக்கப்பட்டது. இச்செப்பேட்டில் ஒரு புறம் மட்டும் 69 வரிகளில் வாசகம் பெறிக்கப்பட்டுள்ளது. தொடக்கத்தில் ஓம் என்று எழுதி அதனுள் சிவலிங்கம் கோட்டுருவமாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

காலம்

இச்செப்பேட்டில் சக ஆண்டு 1561ம், தமிழ் ஆண்டு ரௌத்திரி யும் குறிக்கப்படுகின்றன. இவை ஒன்றோடு ஒன்று பொருந்தவில்லை. சக ஆண்டு சரியெனில் கி.பி 1639 என்றும் தமிழ் வருடம் சரியெனில் கி.பி. 1680 என்றும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். செப்பேட்டின் தொடக்கத்தில் 'ஸ்ரீமத் ஸேதுபதி நாதராகிய கூத்தநாதய்யர்' என்றும் இறுதியில் 'முத்து விஸயரகுநாதரான கன்று மேய்க்கி உடையார் ஸேதுபதி' என்றும் இரண்டு சேதுபதி மன்னர்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. கிழவன் சேதுபதியை (1674-1710) அடுத்து ஆட்சிக்கு வந்தவர் கூத்தன் சேதுபதி இவரது தம்பி தளவாய் ரகுநாத சேதுபதி ஆவார். இவர்களே இச்செப்பேட்டில் குறிக்கப்படுவதாகக் கொள்வோமானால் இச்செப்பேடு கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்தது எனலாம். இச்செப்பேட்டில் பொன், பணம், பூவராகன், ரூபாய் ஆகியவை குறிக்கப்படுவதாலும், கும்பினியார் என்று கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரைக் குறிக்கும் சொல் காணப்படுவதாலும் இச்செப்பேட்டை கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் முன்பகுதியைச் சேர்ந்ததாகக் கருதுவதில் தவறில்லை.

இச்செப்பேடு, பண்டாரம் என்ற சமூகப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களுக்குள்ளான திருமண உறவு முறைகளை நெறிப்படுத்துவதற்காக வெளியிடப்பட்டதாகும். சேதுபதிச் சீமையைச் சேர்ந்த அதாவது பழைய இராமநாதபுரம், நெல்லை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த 69 ஊர்களின் பண்டார சமூகத்தினர் இச்செப்பேட்டில் வரிசையாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

ஒப்பந்தமுறி

இச்செப்பேட்டில் கூறப்பட்டிருப்பவை 'ஒப்பந்தமுறி' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்சொன்ன 69 ஊர்களைச் சேர்ந்த பண்டாரம், மடபதிகள், உறவின் முறையார் ஆகியோர் கூடிக் கீழ்க்காணும் நெறிமுறைகளை வகுத்துள்ளனர்.

1. மாமனார் மகனும் மாமியார் மகளும் சம்பந்தம் செய்ய வேண்டும். செய்யாவிடில் உறவின்முறையாருக்கு 32 பொன் அபராதம் கட்டிச் சாதிக்குக் கட்டுப்படல் வேண்டும்.
2. மாமியார் மகனும் மாமனார் மகளும் சம்பந்தம் செய்ய வேண்டும். செய்யாமல் வெளியில் கலியாணம் செய்தால் 32 பொன் உறவின் முறையாரிடம் அபராதம் செலுத்திச் சாதிக்குக் கீழ்ப்படிதல் வேண்டும்.
3. பெண்ணுக்குப் பரிசம் 5 பொன்.
4. கல்யாணத்துக்குத் தீர்வை (விவாகரத்து) 25 பொன்.
5. ஒரு பெண் மற்றொரு பெண்ணின் கணவனுடன் தொடர்பு கொண்டிருப்பது நிரூபிக்கப்பட்டால் அதற்குத் தகுந்த தண்டனை விதித்து அபராதம் 12 பொன் கட்ட வேண்டும். தகாத உறவில் குழந்தை பிறந்திருந்தால் அக்குழந்தைக்குக் காணி உரிமை கிடையாது.

6. கணவன் மனைவியிடையே தீர்வை துன்பம் (விவாகரத்து?) வந்தாலும் கணவன் அல்லது மனைவி ஒருவருடன் ஒருவர் இருக்க மறுத்தாலும் அதற்குக் கட்டுத்தாலித் தீர்வை 12 பொன் கொடுத்தும் குரு தட்சணை 9 பணம் கொடுத்தும் குருவின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கியும் பஞ்சாட்சரம் (விபூதி?) வாங்கி அணிந்து கொள்ள வேண்டும்.
7. மேற்சொன்னபடி கணவன் மனைவி பிரிந்தால் கணவன் தீர்வை கண்ட மனைவி வீட்டில் மற்றொரு பெண்ணை முடிக்க வேண்டும். அப்படி முடிக்க அங்கு பெண்ணில்லை என்றால் மாப்பிள்ளை அண்ணன், தம்பி மணம் முடித்த வீட்டில் பெண் இருந்தாலும் மணம் முடிக்கலாம். அதேபோல தீர்வை கண்ட மனைவிக்கு கணவன் வீட்டில் மற்றொரு பையனை முடிக்க வேண்டும். அப்படிப் பையன் இல்லையென்றால் பெண்ணின் அக்கா தங்கை மணம் முடித்த வீட்டில் ஒரு பையன் இருந்தாலும் மணம் முடிக்கலாம்.
8. கணவன் மனைவியைக் கீழ்த்தரமாகப் பேசுவதாலும் மனைவி கணவனைத் தீயவார்த்தைகளால் பேசுவதாலும் ஏற்படும் பிணக்கிற்குத் தீர்வை (விவாகரத்து) வழங்கப்பட மாட்டாது.
9. கணவன் அல்லது மனைவி ஒருவரை ஒருவர் விட்டு சாதிக்கு விரோதமாக வைப்பு [வேறொரு வைப்பு மனைவி, கணவன் (சின்ன வீடு)] வைத்திருந்து நிரூபிக்கப்பட்டால் அவர்களைச் சாதியை விட்டுத் தள்ளி வைக்க வேண்டும்.
10. உறவின் முறையார் முடிவு செய்த தீர்ப்பை எதிர்த்து ஆட்சியாளரிடம் (அரண்மனை) சென்றால் அவர்களைத் தீர்த்தத்துறை-தண்ணீர்த்

துறை, நன்மை-தீமை, ஆகியவற்றில் சேர்க்காமல் சாதியை விட்டுத் தள்ளி வைக்க வேண்டும்.

11. சாதி முறைப்படி நாத முத்திரை (நெற்றியில் அணியும் குலச்சின்னம்-பிறை, திருமண் போன்றது) அணியாதவர்கள் உறவின் முறையார் தண்டனைக்குட்பட வேண்டும். பிறகு தொடர்ந்து நாத முத்திரை அணிய வேண்டும்.

12. திருமணமானவர்கள் ஆண்டொன்றுக்கு அரை ரூபாயும் திருமண வயதெட்டியவர்கள் 1/4 ரூபாயும் ஆண்டுக் காணிக்கை செலுத்த வேண்டும்.

ஒப்பந்தமுறியில் குறிக்கப்படும் ஊர்கள்

இதனில் ஒவ்வொரு ஊரிலிருந்தும் ஒருவர் இக்கூட்டு ஒப்பந்தத்தை ஏற்றதாகக் குறிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களது பெயர்கள் மடபதி சிவனாண்டிப் புலவர், நட்டுவாலி முத்தழகு பண்டாரம், வடுக நாதபண்டாரம், நெப்பாண்டி, குருதனாண்டி, ரெங்கசாமி புலவன் என்று புலவக், ஆண்டி, பண்டாரம் என்ற பின்னொட்டுச் சொற்களைப் பெற்றுள்ளன. பண்டாரம் என்ற சொல்லே அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. குறிக்கப்படும் ஊர்களாவன:

1. முதுகுளத்தூர்	15. வண்ணான்குளம்
2. எமநேஸ்வரம்	16. கோவிலாங்குளம்
3. இராமநாதபுரம்	17. வரவணி
4. ஆனைக்குளம்	18. காக்கூர்,
5. இடைக்காட்டுர்	19. வாணியங்குடி
6. விளத்தூர்	20. மானாகுடி
7. பூவந்தி	21. ஆப்பனூர்
8. மணலூர்	22. பழயனூர்
9. பெருங்கருணை	23. அரியகுடி
10. மஞ்சூர்	24. சூரங்குடி
11. முத்தியல்	25. எட்டயாபுரம்
12. அபிராமம்	26. வேடப்பட்டி
13. வளநாடு	27. அரசகுடி
14. கிடார்	28. ஆத்தூர்

29. கீழ்ச் செத்தாழை	49. வலச்சேரி
30. பூசனூர்	50. உனையூர்
31. இரணியம்பட்டி	51. தரைக்குடி
32. உழுரிக்கோட்டை	52. புலவர்வேலங்குடி
33. ஒட்டப்பிடாரம்	53. பருத்தியூர்
34. சவுரிமங்கலம்	54. எழுவண்டி
35. தட்டப்பாரை	55. காடலகுடி
36. செக்காரக்குடி	56. பரளச்சி
37. கண்ணனூர்	57. மேலமாந்தை
38. சாத்தனூர்	58. வீரபாண்டியபுரம்
39. வள்ளிநாடகபுரம்	59. செம்மப்பூர்
40. முசுட்டைகுறிச்சி	60. வடவலாபுரம்
41. திருச்சழி	61. முடிமன்னார்கோட்டை
42. அருப்புக்கோட்டை	62. தெற்குதரைக்குடி
43. இருஞ்சிறை	63. மண்டலமாணிக்கம்
44. கட்டனூர்	64. தாமோதரம்பட்டி
45. மிளகனூர்	65. மாதவ நத்தம்
46. கட்டிக்குளம்	66. சங்கூரணி
47. வெள்ளிக்குறிச்சி	67. அரியனாபுரம்
48. பொன்னாகுளம்	68. நட்டுவாலி

இறுதியில் இம்முறியை அனைவரின் சம்மதத்துடன் நட்டுவாலி உய்யவந்த பண்டாரம் என்பவர் எழுதியதாகவும் குறிப்பிடுள்ளது. இந்த முறிக்கு அழிவு சொன்னால் கும்பினியாருக்கு அபராதம் 12 பூவராகனும் உறவின் முறையாருக்கு ஆறு வராகனும் கொடுக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் செய்தி ஆங்கிலேயக் கம்பெனியாரின் ஆதிக்கம் அந்நாளைய சமுதாயத்தை எவ்வாறு தாக்கியுள்ளது என்பதைக் காட்டுகிறது.

செம்பேட்டு வரசகம்

1. சாலிவாஹன ஸஹாப்தம் 1561^{௭௭}க்கு* ச
2. ரியான ரௌத்திரி ^{௭௭} பங்குனி மீ ^{௭௭} உ
புமீமத்ஸே
3. து நாதராகிய கூத்தநாதய்யறவர்களுக்கு அடியிற்
கண்

4. ட தங்கள் வம்சத்தவர்களாகிய மடபதிகள் உரவின் முரை¹
5. யார்கள் நடக்கிர ஒப்பந்ததிர்க்கும் சாதி ஒருங்காய்² நடக்கிர விஷ
6. யத்திர்க்கும் நாங்களும் எங்கள் வாரிசுகளும் தங்களுக்கும் தங்கள் வ
7. ரிஸ்களுக்கும் எழுதிக் கொடுத்த ஒப்பந்தமுரி³ முது குளத்தூர் மடபதி சிவனாண்டிப் புலவர் எமநேஸ்
8. வரம் நட்டுவாலி முத்தழ்கு பண்டாரம் இராமநாத புரம் நெருப்பாண்டி ஆனைக்குளம் வடுகநாத பண்டார
9. ம் இடைகாட்டீர் நீராகாரப் பண்டாரம் விளத்தூர் கருப்ப பண்டாரம் பூவந்தி திருவுப்பண்டாரம் மண
10. லூர் வாளாயிவேலு பண்டாரம் பெருங்கருணை மாவுத்தாண்டிப் பண்டாரம் மஞ்சூர் குருதனாண்டி
11. முத்தியல் குருதனாண்டி அபிராமம் காளாஸ்திரிப் பண்டாரம் வளநாடு பாண்டிப் பண்டாரம் கிடாரற் நெ
12. ல்லினாத பண்டாரம் வண்ணான்குளம் கட்டகாதிப் பண்டாரம்கோவிலாங்குளம் முத்துக்குமாருப் பண்டார
13. ம் வரவணி சாமிநாத பண்டாரம் காக்கூர் ஆள்வா னாண்டிப் பண்டாரம் வாணியங்குடி மொய்க பண்டா
14. ரம் உடையாண்டிப் பண்டாரம் பானாகுடி வயிரவ பண்டாரம் ஆப்பனூர் காசிப்பண்டாரம் பழயனூர்
15. பொத்தப்ப பண்டாரம் அரியகுடி வீரப்புவன் குரங் குடி பெத்தண பண்டாரம் யெட்டய்யாபுரம்⁴ முத்துச்
16. சாமிப்புவன் வேடபட்டி பெத்தண பண்டாரம் அரச குடி மொட்டய பண்டாரம் ஆத்தூர் முத்துக்கரு
17. ப்ப புலவன் கீள்ச்செத்தானை உலகப் புலவன் பூசனூர் ரெங்கஸாமிப் புலவன் குரணியம்பட்டி உ
18. மையண பண்டாரம் உழூரிக் கோட்டை சாமினாதப் புலவர் ஒட்டப்பிடாரம் உலகப்பண்டாரம் ச

19. வுரிமங்கலம் திருமேனிப்புலவன் தட்டப்பாரை கந்த சாமிப்புலவன் செக்காரக்குடி தும்மினிப்
20. புலவன் கண்ணனூர் காதபண்டாரம் சாத்தனூர் கடம்ப பண்டாரம் வள்ளி நாயகபுரம் ச
21. வுந்தர பாண்டியப் புலவன் முசுட்டைக்குரிச்சி காத்தவ ராய பண்டாரம் திருச்சுழி மணியாண்டி
22. ப் பண்டாரம் அருப்புக்கோட்டை அருணாசலப் பண்டாரம் இருஞ்சிரை வீரணபண்டாரம் கட்ட
23. னூர் கந்தபண்டாரம் மிளகனூர் கருப்ப பண்டாரம் கட்டிக்குளம் சிவனாண்டிப் பண்டாரம் வெ
24. ள்ளிக்குரிச்சி சேதுநாத பண்டாரம் பொன்னாகுளம் வீரபண்டாரம் வலச்சேரி பூரணபண்ட
25. றாரம் உனையூர் முருகபண்டாரம் தரைக்குடி முத்தய்ய பண்டாரம் புலவர் வேலங்குடி தி
26. ருமேனிப்புலவர் பருத்தியூர் முத்து வெயிலாப் புலவன் எழுவண்டி கருப்ப பண்டாரம் க
27. ாடலகுடி செண்பகமுத்துப் பண்டாரம் பரளச்சி சுந்தர பண்டாரம் மேலமாந்தை பெத்
28. தண பண்டாரம் வீறபாண்டியபுரம் பெத்தண பண்டாரம் செம்மப்பூர் உமையண பண்டார
29. ம் வடவலாபுரம் திருமேனிப் பண்டாரம் முடிமன்னார் கோட்டை திருவுப்புலவன் தெர்
30. க்கு தரைக்குடி முத்துமைய பண்டாரம் மண்டல மாணிக்கம் வாழ்வந்த பண்டாரம் தாமே
31. றாதரம்பட்டி வயிரவ பண்டாரம் மாதவநத்தம் குருசாமி பண்டாரம் சங்கூரணி குருசாமி
32. பண்டாரம் அரியனாபுரம் குமரபண்டாரம் மேல் க்கண்ட மடபதிகள் பண்டாரிகள் உரவிள்
33. முரையார்⁵களாகிய சகலத்தீராளும் நம் ஜாதியில் நடந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயத்தை
34. தப்பற்றி அடியிற் காட்டி இருக்கிரபடி நடந்து கொள்ளுவோமாகவும். அதாவது மாம

35. னார் மகனும் மாமியார் மகளும் சம்பந்தம் பண்ணுகிற தென்றும் அப்படி சம்மந்தம் பண்
36. ணாவிட்டால் குருபரம உரவின்⁶ முறையார்களுக்கு அபராதம் முப்பத்தீ ரெண்டு பொன்கொடுத்து
37. ஜாதிக்கீ கீள்ப்படிந்து⁷ கொள்ளுகிறதென்றும் இது போல் மாமியார் மகன் மாமன் மகளை
38. அன்னியில் போய் வேறே கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டாலும் மேல்க்கண்டபடி முப்பத்தீர
39. ண்டு பொன் கொடுத்து சாதிக்கீ கீள்ப்படிந்து⁸ கொள்கிற தென்றும் பெண்ணுக்குப் பருசம் அய்ந்
40. து⁹ பொன்னும் கலியாணத்துக்கு தீர்வை இருபத்தீ அய்ந்து¹⁰ பொன்னும் கொடுத்து தீர்ந்து கொ
41. ள்ளுகிறதென்றும் ஒருத்தீ புருஷனுடனே ஒருத்தீ சேர்ந்து கொண்டு போனாலும் ரூபிகரமான
42. அத்தாஷி¹¹ வந்தாலும் தகுமான தண்டனையும் தெண்டினையும் பண்ணி அபராதம் பண்ணிரண்
43. டு பொன்னும் பிறந்த பிள்ளைக்கீ காணி இல்லை யென்றும் இந்தப்படி செய்கிறதென்றும் புரு
44. ஷன் பெண்டாட்டிக்கீ தீர்வை துன்பம் வந்தாலும் ஆணாவது பெண்ணாவது மாட்டே
45. ாமென்றாலும் அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு கட்டுத்தரலி தீர்வை பண்ணிரெண்டு¹² பொன் யென்
46. றும் குருவுக்கு தக்ஷணை பணம் ஒன்பதுங் கொடுத்து குருவினுடைய பாதத்தில் சாஸ்டாங்க
47. நமஸ்காரம் செய்து பஞ்சாட்சரம் வாங்கி தரித்துக் கொள்ளுகிறதென்றும் மாப்பிள்ளை
48. க்காரி இடத்தில் பெண்ணில்லாமல் போனால் அண்ணன் தம்பிக்கு சம்மதப்பட்ட இடத்தில் கூட
49. இருந்து கலியாணம் பண்ணு விக்ரீரதென்றும் பெண் காரனிடத்தில் மாப்பிள்ளை இல்லாமல்
50. ப் போனால் தமக்கையார் தங்கை சம்மதப்பட்ட இடத்தில் கூட இருந்து கலியாணம் பண்ணி

51. வைக்கீரதென்றும் புருஷன் பெண்டாட்டியை கீள்¹³ நோக்கின வார்த்தை சொன்னாலும் பெ
52. ண்டாட்டி புருஷனை தூஷிணிப்பாய்ப் பேசிப் பேசி னாலும் தீர்வை இல்லை யென்றும் ஆண்பிள்
53. னை பெண்பிள்ளைகள் ஒருவரைவிட்டொருவர் சாதிக்கி விரோதமாய் வேறே வைப்பு வையத்தீரு
54. க்கீறதாக ருசுவந்தால் ஜாதிக்கி புரம்பாய் தள்ளிப் போட்டு உரண்முரையில்¹⁴ நேரிய ஞாயத்தை அ
55. ரண்மனையில் கரையேத்தீனால் அப்பேர்ப்பட்டவர் களை தீத்தத்துறை தண்ணித்துறை நன்மை
56. தீமையிலுங் கூட்டாமல் ஜாதிக்கி பிரம்பாய்த்தள்ளிப் போடுகிறது என்றும் நம்புள் ஜாதி கு
57. ராயமாய் நாத முத்தீரை போடாதவன் குருபரம் உரவின்¹⁵ முறையார் தெண்டனைக்குள் அகப் பட்டு நடந்து
58. கொண்டு நாதமுத்தீரை தரித்துக் கொள்வானாகவும் கலியாணம் பண்ணின பேர்களுக்கு நபர் ஒன்றுக்கு
59. வருஷக்காணிக்கை ரூபாய் அரைவீதமும் கலியாணம் செய்யக்கூடிய வயதுடையவனு
60. க்கு காணிக்கை ரூபாய் கால்வீதமும் இந்தப்படி ஸ்ரீமத் ஸேதுநாதராகிய கூத்தனாதய்யறவ
61. ர்கள் சமூகத்தில் கூடிய மடபதிகள் பண்டாரிகள் உறவின் முறையார் சகலமான பேர்களும்
62. நடந்து கொள்ளுகிறதென்று யெருதிக்¹⁶ கொடுத்த ஒப்பந்த முறியை யாதாமொருவன் அட்டி அளி
63. வு¹⁷ செய்தால் கும்பினியாருக்கு அபராதம் பன்னி ரண்டு பூவிராகனும் உரவின் முறைக்கி ஆரு¹⁸
64. விராகனும் குடுக்கிறது அப்படி கொடுக்காதவர்கள் ஜாதிக்கி புரம்பாய்ப் போவோமாகவும்
65. இந்த ஒப்பந்த முரிக்கி¹⁹ இடையூரு அட்டியளித்தவன் கங்கைக்கரையில் காராம் பசுவையும்
66. பிராமணரையும் மாதா பிதாவையுங் கொன்ற தோஷத்திலே போவோமாகவும் என்று நா

67. ங்கள் அனைவோர்களும் சம்மதத்தின் பேரில்
இந்தமுரியை யெனாதிக்²⁰ கொடுத்தோம்
68. இந்த முரியெனாதினேன்²¹ நட்டுவாலி உய்யவந்த
பண்டாரம் முத்து விஸ்யரகுனாத க
69. ன்று மேய்க்கி உடையார் ஸேதுபதி

* 'க்கு', 'த்த', 'த்து', 'த்தி', 'க்கி' போன்ற செப்பேட்டில் உள்ள கூட்டெழுத்துகள் இங்கு பெரிய எழுத்தாக அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

1. உறவின் முறை
2. ஒழுங்காய்
3. முறி
4. எட்டையபுரம்
5. உறவின் முறையார்
6. உறவின்
7. கீழ்ப்படிந்து
8. கீழ்ப்படிந்து
9. ஐந்து
10. ஐந்து
11. நிருபிக்கக்கூடிய அத்தாட்சி
12. பன்னிரெண்டு
13. கீழ்
14. உறவின்முறையில்
15. உறவின்
16. எழுதிக்
17. அழிவு
18. ஆறு
19. ஒப்பந்த முறிக்கு
20. இந்த முறியை எழுதி
21. முறி எழுதினேன்.

Marine Archaeology Museum in Tamilnadu

13

NATANA. KASINATHAN

Director of Archaeology

Poompuhar - Nagapattinam Dt

First Maritime Museum in Tamilnadu

Tamilnadu, a State situated in the Southern tip of Peninsular India, is one of the littoral states. In ancient period it comprised the present Kerala State also as its component part. So it was surrounded by sea on three sides *i.e.* East, South and West while fourth was bordered by a big mountain.¹ The ships that sailed in Arabian sea from Alexandria came to Barygaza (Broach) along the western coast and reached Musiri of Chera Nadu, during Sangam period. The role of Musiri of Chera Nadu, as an important sea port of Cheras, appears to have begun from third century B.C.² The Romans following the Greeks, came to Musiri in order to sell their wine and other products in exchange of pepper, precious stones, ivory etc. This commercial contact is now well attested with the discovery of a considerable number of Celucid, Phoenician and Roman coins in Karur,³ the capital of the collateral branch of Cheras and in Eyyel⁴ and Nedunkandam⁵ near Musiri.

Likewise the ports situated on the east coast had also played the predominant role from second century B.C. to fifth century A.D. Of all the sea ports of the eastern coast Vasavasamudram, Arikamedu, Kaviripattinam, Nagapattinam, Alagankulam, Korkai and Kumari of Tamilnadu were the most important sea ports that had continuous commercial and cultural contact with the East and South East Asian

countries. In Arikkamedu, Kaviripumpattinam and Alagankulam of Tamilnadu. the foreigners and their settlement and traded with the local business people. Among the East and South East Asian countries China had contact with Tamilnadu from Pre-Christian era, The Chinese chronicler called Pan-Ku, who lived in first century A.D. had mentioned about the visit of the Chinese to Tamilnadu in second century B.C.⁶ It is confirmed with the discovery of Chinese coins assignable to second century B.C. from Olaiyakunnam. a small village in Pattukkottai taluk of Nagai District.⁷ The other countries which had commercial contacts with the Tamilnadu were Burma, Malaysia, Thailand, Java and Sri Lanka.

The Tamil merchants from Alagankulam which was situated at the confluence of Vaigai with the Bay of Bengal seems to have had contact with Manthai, a sea port on the western coast of Jaffna. The traders especially those who were selling horses seem to have sailed to Ceylon in order to find market for their horses in third century B.C. itself.⁸ This fact is found confirmed in the ancient inscriptions of Sri Lanka. Pattinappalai, one of the Sangam literature gives a vivid description of the commodities that were imported to Tamilnadu from Burma, Java and Ceylon.⁹

A test stone bearing the legend of 'Perumpatan Kal meaning the test stone of Perumpatan, a square copper coin of Sangam age and a copper coin bearing the figure of a two masted ship of Pallava period from Thailand,¹⁰ the potsherds bearing the legends 'Catan', 'Kannan'¹¹ and 'Kora Pumantor'¹² from the Egyptian ports situated on the banks of Red sea and the Tamil names Velan and Ilam occurring in archaic Tamil script on the potsherds from Srilanka¹³ are the recent unchallenging records for the sea voyage of ancient Tamils.

The sea level changes had played greater role in submerging some part of Tamilnadu and in emerging some

land in some other parts. Consequently, a considerable part of Tamilnadu in the Southern tip known as *Kumarikkandam* which comprised of several small divisions (Nadus), rivers such as Pahruli and Kumari and the mountain formed of many hills, is referred to have submerged due to sea erosion.¹⁴ The lost part is called as Kumarinadu by poets and commentators and Lemuria Continent by Geologists. In Lemuria, the Lemurs, the ancestors of the Homosapiens are believed to have inhabited. In support of this theory the Geologists¹⁵ illustrate that they discovered some of the skeletons of Lemur and the Homosapiens, the ancestors of the present human beings. These Lemurs are said to have appeared on the scene approximately between 100 million and 70 million years ago. There is a legend in Tamil literature called 'Iraiyana Kalaviyal Urai' stating that there was a land towards the south of the present Kanyakumari. In that land there were cities known as South Madurai and Kapadapuram. It is mentioned that the first meet of learned poets was held at South Madurai and the second was at Kapadapuram which was also eroded by sea.¹⁶ Due to submersion of Then Madurai *i.e.* South Madurai and Kapadapuram, the Pandya king had to annex some parts of Chola and Chera country to inhabit the evacuated mass.¹⁷

In the recent explorations conducted on the sea coasts around Kumari a considerable quantity of microlithic implements datable to 20000 B.C. to 10000 B.C. have been collected from Muttam by Government Museum, Madras. It is also said that when fishermen are fishing south of the present Kumari, their nets are damaged due to some obstructions in some places suggesting that there should be some structures or ship wrecks.

Considering the above facts it is obvious that a considerable part of the old Tamilnadu beyond the present Kanyakumari was submerged. Hence this part is also to be

explored intensively by deploying the Marine Archaeologists and the Geophysists. The Geophysical survey has to be carried out first. If the results are encouraging in the geophysical survey then the actual off-shore exploration has to be conducted.

In recent years also a part of Rameswaram was eroded by sea and still some parts of Tamilnadu are being eroded by Bay of Bengal and Indian Ocean. Even in spite of this, the Tamils had managed to travel by sea to far off countries. There are evidences to prove about their sea voyage from very early times. The representation of boats are found drawn on rock surfaces in two places in Tamilnadu being one at Karimaya Kavundanpatti¹⁸ in Madurai district, another at Kilvalai¹⁹ in Vilupuram district. First drawing depicts a man sailing in a boat while the second portrays four men joining hands with each other travel in a boat. In the second drawing a long pole is also seen as if being used to move the craft. Both the boats are drawn in red ochre. On stylistic ground the figure of Karimaya Kavundanpatti appears to be earlier than the latter and be assignable to the end of last phase of Neolithic period in Tamilnadu *i.e.* 1000 B.C. The Kilvalai painting may belong to 700 B.C. to 500 B.C. These above two boats must have been used for river voyage.

One more strong evidence has come in 1996 from Alagankulam a port city of Pandyas situated at the confluence of river Vaigai with the Bay of Bengal. A rouletted sherd bearing the figure of the ship on the shoulder portion has been unearthed recently from this site.²⁰ The photograph of the ship graffito sherd was sent to Dr. Vimala Begley of U.S.A., an eminent archaeologist, for examination. She in turn seems to have sent it to Dr. Lienel Casson of New-York University. He had studied this figure of the ship in detail by comparing with the ancient ships found incised in the

Roman mosaics. Particularly he compared with two well known representations of typical large Roman ships of the period, one in a mosaic of Ca. 200 A.D. found at Ostia, the port of Rome and the other in a mosaic of the third century A.D. found in a house at Rome. The following account is in his own words:

“We must assume that the complete graffito included a foremast, as on both ships in Fig.6, since it was an indispensable part of the rig of sailing ship of any size. In other words, the graffito portrays a three-masted sailing ship, like the ship to the left in Fig. 6. Three-masters were the largest type of Greco-Roman ships afloat and were doubtless among the ships used on the long and demanding route between Greco-Roman Egypt and India. *The graffito may well be a portrayal of one such ship that the artist saw in an Indian Port*”.

There are copious references in Tamil literature and Lexicons about different varieties of ships, the sailors, the navel merchants and the merchandise that were exported and imported.

A verse in Akananuru, one of the eight anthologies of Sangam literature give an enchanting description of a ship known as Vangam which was very big in size having the capacity of taking of more passengers and merchandise. It sailed in the deep water and its crew, Nikan was familiar about the islands that could encounter in its journey and was able to reach ashore with the help of the lamps that were seen on the terraces of the big houses built on the shore.²¹

Another literature Purananuru²² says that a ship entered into the port of Pumpuhar without slacking their sails bringing precious merchandise from different parts of the

world namely Malaya, Ceylon, Arabia etc. Custom officials allowed the goods to be exported after affixing the seal of royal crest of Chola empire, at harbour.²³ Even among merchants there were two major classes known as Manaykan and Machattuvan. Manaykan was the merchant who went abroad by undertaking sea voyage while the Machattuvan was the merchant who carried out trade in inlands.

Sendan Divakaram, a lexicon, gives different names of ships (marakkalam) as follows: Vangam, Padai, Toni, Yanam, Madalai, Timil, Paru, Ambi, Pahri, Sada, Bharati, Nav, Tollai and Navai.

Of the above, the names of the small ships *i.e.* boats are as under: Pahadu, Pahri, Ambi, Odam, Timilai, Toni. It also differentiates the floates from the above two varieties as Pahadu, Pattikai, Yanam, Ambi, Paduvai, Tollai, Punai, Midavai, Teppam.²⁴

Ship building was one of the sixty four arts according to a literature known as Sukra Nidhi Sastra. The book that deals with the method of the ship building is Kappal Sattiram.²⁵ It deals with the fixation of an auspicious day for the inception of the ship building work, the selection of wood and their measurement, different types of ships etc. *Yukti Kalpa Taru* is an important work in Sanskrit,²⁶ written by Bhoga, a King of Tara city. This work describes in detail, about the ornaments, weapons, horse, elephant, the pharaphernalia and ship.

According to this work ships were categorised into two viz. Common category and Special category. The ships that were used in channel and river had come into the common category whereas the ships that sailed in sea were the special category. The common category was again divided into ten categories according to their length and breadth.

The ships had also been built as having the face of animals or birds such as lion, buffallow, snake, elephant, tiger, swan, peacock, parrot, frog and human male figure at one end. The lengthiest ship was called as Dirga while the tallest one was known as Unnada.

All the above narrations show unmistakably that the infrastructure for setting up the Marine Archaeology Museum in Tamilnadu in general and at Pumpuhar specially is vast, as this ancient city was known by several names in ancient period viz. Puhar, Kaveripattinam, Kakhandi, Campaapathi, Colapattinam and Kaberi's Emporium. Sangam literature such as Ahananuru, Purananuru, Silambu, Manimekhalai, the prakrit works like Milindapana, Abhidammavataam, Buddhavamsattakatha, Buddhist Jataka tales and the foreign notices like Geography of Ptolemy, the anonymous author of Periplus Mari Erythrea, the work of Pliny and a few ancient inscriptions shed valuable light on the nature and function of this port city.²⁷

Pumpuhar is said to have been divided into three major divisions, viz. Maruvurppakkam, Pattinappakkam and Nalangadi. Maruvurppakkam was situated on and adjacent of the sea shore. Pattinappakkam was on the western side while Nalangadi was in between the Maruvurppakkam and Pattinappakkam.

Settlements of foreign merchants who used ships for their commercial purpose, streets of vendors who were manufacturing cloths by silk, hair and cotton, wide streets of those who sold precious stones, streets of shops which sold grains, and streets of artisans, musicians, artists, sculptors and fishermen were located in Maruvurppakkam,

In Pattinappakkam, the temples dedicated for Siva, Arumugan, Vishnu, Baladeva, the palace building and the adjoining big streets where the residences of royal personages,

military officials, wealthy merchants, cultivators and the performers of classical arts were situated.

Since Nalangadi was located in natural grove, in between Maruvurppakkam and Pattinappakkam it was easily accessible both by the residents of those two divisions.

In addition to those three major divisions, there were number of groves, gardens like Ilavantigaicolai, Uyyavanam Kaveravanam, Campapativanam, and Uvavanam and Manrams such as Vellidaimanram, Ilanjimanram, Pavaimandram, Nedungalmandram. The war trophies like Toranavayil (Gateway) and Muttuppandal (shed made of Pearls), brought from various other regions were also placed in prominent places.

The port of this city is discribed as very busy and crowded during Chola period. The merchandise exported were stamped with tiger symbol indicating that they were from Chola country. Merchants from all parts of India and from South East Asia thronged at this city seeking marketing for their commodities. Articles from Ganges region, food products from Ceylon and spices from Java had been imported. Not only the merchants but also the artisans of different regions such as Avanti, Mahratta had also gone over here to create a number of religious edifices dedicated to various Gods and secular buildings for royal personages.

Manimekalai, a Tamil literatute assignable to 2nd century A.D. refers to the submersion of Pumpuhar, due to non observation of the festival of Indra, a God of Hindu pantheon.

In order to testify the truth of this reference on-shore excavations were carried out by Central²⁸ and State Depart-

ments of Archaeology.²⁹ During their operation they had unearthed some ancient structures datable from fourth century B.C. to fourth-fifth centuries A.D. To extend the research operation, the off-shore exploration was conducted by Tamilnadu State Department of Archaeology in association with National Institute of Oceanography, Goa. This exploration had located the palaeo channel of Kaviri, three laterite structures on its northern bank and two on its southern bank.

In addition to these a few structures are also spotted in shallow waters at a depth of seven to eight feet. One ship wreck has also been indentified about four and a half kilometre seaward of Pumphar. Some lead ingots, a canon, two boxes of gun powder, a few wooden planks and iron objects have been retrieved from this ship which appears to have sunk in the last quarter of 18th century

Having in mind to set up the Marine Archaeology Museum by retrieving the shipwreck and the structures and the artefacts, Tamilnadu Government had sanctioned an allotment of Rs. 9.58 lakhs.

This Museum would be the first to be established at Pumphar by a State in the whole of India. This would house the retrieved artefacts from sea, the models of ships as mentioned in ancient literature, the exported and imported merchandise, the models of wharves unearthed during on-shore excavation, Roman and Chinese coins and potteries, the replicas of the potteries bearing the Tamil legend unearthed from Egyptian ports and the inscribed touch stone and the coins of Sangam age and Pallava period exhibited in Thailand Museum etc.

Above all an exquisite Buddha statue datable to 1st 2nd century A.D. retrieved from sea at a depth of about 36 feet and in a distance of about one and a half kilometre seaward from³⁰ an adjoining village of Pumpuhar is also to be exhibited.³¹

1. Puram, Verse 17 : 1-2
2. K. V. Soundararajan, Key Note Address delivered at National Seminar on Archaeology and Toponymy of Kodungalur, held at Kodungalur on 8th and 9th January, 1993.
3. R. Krishnamurthy, Studies in South Indian Coins, Vol. III pp. 19-28; Vol. pp. 19-27.
4. Dr. P. L. Gupta "The Early Coins of Kerala" (1989) p. 48.
5. Dr. T. Sathyamurthy, "Nedunkandam hoard of Roman Dinarii" paper presented at V Annual Conference of S.I.N.S held at Trichy on 18-19th February, 1995.
6. JA : II : 14 pp. 45-46.
7. Dr. Sankaranarayanan, 'Three hoards of Chinese Coins in Madras Government Museum, T.N.S. Vol. XXXIII, p. 64.
8. Mahavamsa, Chap. XXI, vv. 10-12.
9. Pattinappalai, ll. 185-191.
10. Dr. P. Shanmugam, 'Two Coins of Tamil origin from Thailand' S.S.I.C., Vol. IV, pp. 95-100.
11. D. S. Whitcomb and J. H. Johnson 1979, pl. 27J : 1982, pl. 610 : Quseir al Quadim, Preliminary Report, Princeton.
12. Berenike 1995 : Preliminary Report of the 1995 Excavations at Berenike (Egyptian Red Sea Coast) and the Survey of the Eastern Desert Ed. by Sidebotham and Willemina Z. Wendrich, 'Tamil Brahmi Graffito' by Iravatham Mahadevan.

13. Iravatham Mahadevan, Ancient Tamil Inscriptions abroad : Recent Epigraphical References, Journal of the Institute of Asian Studies.
14. Silambu, Kadaladu Kathai, II. 19-22.
15. Alexander Kondratov, "The Riddles of Three Oceans", 1974
16. Nakkirar's Commentary on Iraiyanar Kalaviyal.
17. Kalittogai, Verse: 104.
18. Ira. Paundurair, 'Tamilakap Parai Oviyangal (Pub. 1986) p. 40.
19. P. L. Samy, "Tamilnattil Sinduveli Eluttoviyam" Tamil p. 8, (Pub. 1984).
20. Tamilnadu State Department of Archaeology under the guidance of the present author discovered this pottery during excavation in the V season 1996-97.
21. Akam, 255 : 1-8
22. Puram, 30.
23. Pattinappalai, 1. 135.
24. Kappal Sattiram, Madras Government Orient Series, General Editor, T. Chandrasekaran (1950); Navay Sattiram, General Editor, Natana. Kasinathan, p. 2, (1995).
25. Kappal Sattiram, p. ii.
26. Ibid, p. XIX.
27. Natana. Kasinathan, "Under Sea Exploration off the Shore of Pumpuhar", State Department of Archaeology, Pub. 1991.
28. Manimekalai : Kathai 25 : II. 174-200.
29. K. V. Soundararajan, Kaverippattinam Excavations 1963-75, Memoirs of the ASI, No. 90.
30. Natana. Kasinathan, "Ancient Sea Ports of Tamilnadu and their Trade Contact with other Countries", Pub. 1997.
31. Tamilnadu State Department of Archaeology made this historic discovery in August, 1997, under the direction of the present author.

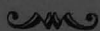

Fig. 9. Engraving of a ship on a potsherd,
Alagankulam, Ramnad District, Ist - 2nd century A.D.

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு
இத்துறை இயக்குநர். திரு. நடன. காசிநாதன் அவர்கள் சார்பாக
திரு. மா. சந்திரமூர்த்தி, பதிவு அலுவலரால்
வெளியிடப் பெற்றது.

Fig. 10. Ship graffiti on a potsherd - Berenike,
a port of Egypt, 60-70 A.D.

